Iacov - Comentarii W. McDonald

Scriitorul se prezintă ca fiind Iacov, rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Cristos. Dacă autorul a fost fratele vitreg al Domnului - părere la care subscriem - atunci în viaţa lui a intervenit o minunată schimbare. Cândva el nu credea în Domnul Isus (Ioan 7:5). Ba se prea poate ca şi el să fi crezut despre Isus că nu e în toate minţile (Marcu 3:21). Dar Domnul nostru a semănat cu răbdare sămânţa cuvântului. Deşi nu a fost apreciat, El a predat marile principii ale împărăţiei lui Dumnezeu. Apoi sămânţa a încolţit în viaţa lui Iacov şi ceea ce a urmat a fost o transformare extraordinar de mare. Scepticul de altă dată a devenit un slujitor, căruia nu i-a fost ruşine să se numească aşa!

Numindu-se, de fapt, rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Cristos, Iacov procedează corect, aşezând pe Dumnezeu şi pe Domnul Isus pe aceeaşi treaptă de egalitate. El îl cinsteşte pe Fiul la fel de mult cât îl cinsteşte pe Tatăl (Ioan 5:23). Iacov ştia că „nici un om nu poate sluji la doi stăpâni" (Matei 6:24). Şi totuşi iată că se numeşte pe sine slujitor al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus. Nu avem însă nici o contradicţie aici, întrucât Dumnezeu Tatăl şi Dumnezeu Fiul sunt co-egali.

Scrisoarea e adresată celor douăsprezece seminţii care sunt împrăştiate, textual: „care sunt în Dispersiune (sau Diaspora, în greacă). Aceşti oameni erau evrei din naştere, aparţinând celor douăsprezece triburi ale lui Israel. Datorită păcatului Israelului, oamenii erau la această dată strămutaţi din ţara lor de baştină şi împrăştiaţi în ţările din jurul Mediteranei. Împrăştierea iniţială a avut loc atunci când cele zece triburi au fost duse în captivitate de asirieni în anul 721 Î.Cr. Unii dintre aceştia au revenit însă în ţară pe vremea lui Ezra şi Neemia, dar ei nu formau decât o mică rămăşiţă. În Ziua Cincizecimii la Ierusalim se aflau în vizită iudei evlavioşi din toate naţiunile lumii cunoscute la acea dată (Fapte 2:4). Pe aceştia îi putem numi pe bună dreptate iudeii Dispersiunii. Dar ulterior a avut loc o altă dispersiune a iudeilor creştini. La Fapte 8:1 citim că primii creştini (proveniţi în marea lor majoritate dintre evrei) au fost împrăştiaţi prin toată Iudeea şi Samaria în urma prigoanelor dezlănţuite de Saul. Această împrăştiere este pomenită din nou când citim că credincioşii au fost izgoniţi în Fenicia, Cipru şi Antiohia. Prin urmare, oamenii cărora li se adresează Iacov s-ar fi putut să fi fost iudei ce fuseseră împrăştiaţi în oricare din aceste perioade de criză.

Întrucât toţi credincioşii adevăraţi sunt străini şi călători în lumea aceasta (Filipeni 3:20;1Petru 2:11), putem aplica această Scrisoare la noi înşine, chiar dacă nu ne-a fost iniţial adresată direct nouă.

O altă întrebare mai dificilă se ridică aici: s-a adresat Iacov iudeilor necreştini, iudeilor care fuseseră convertiţi la Cristos, sau şi iudeilor credincioşi, şi celor necredincioşi? În principal însă autorul pare să se adreseze credincioşilor adevăraţi, născuţi" din nou (1:18). Totuşi uneori el pare să se adreseze şi unora ce doar îşi spuneau creştini sau chiar celor neconvertiţi. Una din dovezile faptului că Scrisoarea a fost redactată la o dată foarte timpurie rezidă în acea că ruptura dintre creştinii evrei şi iudeii necredincioşi nu era încă un fapt împlinit.

În secţiunea aceasta Iacov se ocupă de subiectul ispitei, folosind acest termen în două sensuri diferite. În versetele 2-12 ispitele sunt ceea ce am putea numi încercări sfinte sau probleme pe care Dumnezeu le trimite, cu scopul de a testa realitatea credinţei noastre şi de a ne face să fim tot mai mult asemenea chipului lui Cristos.

Pe de altă parte, în versetele 13-17 subiectul discuţiei îl constituie ispitele ne-sfinte, care vin dinlăuntru şi conduc la păcat. Viaţa creştină este plină de probleme, care ne năpădesc când nici nu ne aşteptăm. Uneori ele vin singure, alteori sunt însoţite de o mulţime de alte probleme. Dar oricum ar fi lucrurile, problemele sunt inevitabile. Iacov nu spune: „dacă treceţi prin felurite încercări", ci când treceţi prin ele, asta însemnând că nu putem scăpa de ele. Întrebarea se pune: „Ce vom face în acest caz? Cum vom reacţiona la încercările ce vin peste noi?"

Există mai multe atitudini posibile pe care le putem adopta faţă de aceste testări şi încercări ale vieţii. Ne putem răzvrăti împotriva lor (Evrei 12:5), adoptând un duh de sfidare şi lăudându-ne că vom învinge prin propriile noastre puteri. Pe de altă parte, este posibil să cădem frânţi de oboseală, cu inima sleită, gata să ne dăm bătuţi, când nu mai putem îndura presiunile exercitate asupra noastră (Evrei 12:5), dar asta ar echivala cu atitudinea de fatalism şi ne-ar face să ne îndoim dacă Domnul mai are grijă de noi. Şi apoi am putea să bombănim, să ne văietăm şi să protestăm împotriva necazurilor ce ne năpădesc. Este exact atitudinea de care ne previne Pavel la 1Corinteni 10:10, ca nu cumva să ne-o însuşim.

O altă opţiune este să cădem în auto-compătimire, gândindu-ne doar la noi înşine şi cerşind compătimirea celor din jurul nostru. Şi, în sfârşit, putem adopta o atitudine mult mai bună, lăsând ca aceste dificultăţi şi perplexităţi ce vin peste noi să ne exerseze (Evrei 12:11). Noi putem spune, de fapt: „Dumnezeu a îngăduit să vină peste mine această încercare, întrucât El are în vedere un plan. El îmi doreşte binele prin acest lucru. Eu nu ştiu care este scopul urmărit de El, dar voi încerca să-l aflu. Oricum, eu vreau ca planurile Sale să se împlinească în viaţa mea." Aceasta este atitudinea promovată de Iacov: „Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări." Nu vă răzvrătiţi! Nu cădeţi răpuşi de oboseală! Ci bucuraţi-vă! Căci problemele acestea nu vă sunt inamice, dornice să vă distrugă, ci prietene, venite să vă ajute să dezvoltaţi caracterul creştin.

Dumnezeu vrea să producă în fiecare din copiii Săi un caracter cristianic; se străduieşte să ne facă tot mai mult asemenea chipului lui Cristos. Dar procesul acesta implică, necesarmente, suferinţă, frustrări şi perplexitate. Roadă Duhului nu se poate produce în condiţii de vreme exclusiv însorită, ci mai trebuie să vină şi ploi şi nori întunecaţi. E drept că încercările nu vor fi niciodată plăcute, ci ni se vor părea grele şi dezagreabile. Dar după aceea ele vor produce roadă paşnică a neprihănirii în cei care sunt astfel formaţi de ele (Evrei 12:11). De câte ori nu auzim câte un creştin spunând, după ce a trecut printr-o criză grea: „Nu mi-a fost deloc uşor, dar n-aş fi renunţat pentru nimic în lume la această experienţă."

Iacov se referă la încercarea credinţei voastre, imaginând credinţa ca un metal preţios ce este supus de Topitor (Dumnezeu) la probă, ca să-i verifice autenticitatea. Metalul este supus la flăcările prigoanelor, bolilor, suferinţelor şi întristărilor. Fără probleme, niciodată nu am dezvolta în noi capacitatea de a răbda, de a îndura. Chiar oamenii din lume îşi dau seama că problemele au capacitatea de a întări caracterul. Vestitul industriaş Charles Kettering spunea odată: „Problemele sunt preţul progresului. Nu-mi aduceţi decât probleme, căci veştile bune mă slăbesc."

Numai lăsaţi răbdarea să-şi facă desăvârşit lucrarea", spune Iacov. Uneori când vin problemele, suntem cuprinşi de disperare şi recurgem la mijloace extraordinare pentru a scurcircuita încercarea. Fără să-L consultăm pe Domnul, pentru a vedea ce scop a urmărit în încercarea respectivă, alergăm, de pildă, la doctor şi înghiţim doze uriaşe de medicamente, pentru a scurta încercarea. Procedând însă aşa, am putea

zădărnici programul lui Dumnezeu în viaţa noastră. Şi s-ar prea putea ca să trebuiască să trecem printr-o încercare mai îndelungată în viitor, până când se va fi realizat planul Său în viaţa noastră. Nu trebuie să scurcircuităm dezvoltarea capacităţii de răbdare în viaţa noastră. Cooperând cu Dumnezeu, noi devenim creştini maturi şi împliniţi, care nu duc lipsă de nimic în ce priveşte harurile Duhului.

Niciodată nu trebuie să fim deznădăjduiţi sau descurajaţi când trecem prin încercări. Nici o problemă nu este prea mare pentru Tatăl nostru. Sunt în viaţă unele probleme de care nu scăpăm niciodată. Pe acestea trebuie să învăţăm să le acceptăm şi să dovedim că harul Lui este suficient. Pavel L-a rugat pe Domnul de trei ori să ia de la el o neputinţă fizică. Domnul nu i-a luat-o, dar i-a dat harul de a o suporta (2Corinteni 12:8-10).

Când suntem confruntaţi cu probleme pe care vedem bine că Dumnezeu nu le va elimina din viaţa noastră, cel mai bine este să ne supunem voii Sale. Talentata compozitoare de imnuri creştine, nevăzătoare a scris aceste rânduri pe când avea doar opt ani:

O, ce suflet fericit sunt Eu,

Chiar dacă n-am vedere; Sunt hotărâtă ca-n astă lume

Mulţumită să fiu mereu. De câte binecuvântări am eu parte,

Ce altora nu le-au fost date! Să plâng şi să susţin că sunt oarbă

Asta nu pot şi n-o voi face.

Fanny Crosby

Pacea vine atunci când ne supunem voii lui Dumnezeu. Unele probleme sunt eliminate din viaţa noastră atunci când am învăţat lecţiile pentru care au fost lăsate aceste probleme să vină peste noi. De îndată ce Topitorul poate să-Şi recunoască chipul în metalul topit, El stinge focul. Celor mai mulţi dintre noi ne lipseşte înţelepciunea de a privi presiunile vieţii din perspectiva lui Dumnezeu. Mai degrabă, noi adoptăm un punct de vedere limitat, preocupându-ne de disconfortul imediat pe care ni-l aduce problema respectivă şi uitând că planul lui Dumnezeu (care nu Se grăbeşte niciodată) este de a ne lărgi prin presiunile exercitate asupra noastră.

Nu ni se cere să înfruntăm problemele vieţii în puterea propriei noastre înţelepciuni. Dacă, atunci când trecem printr-o încercare, ne lipseşte priceperea duhovnicească, trebuie să mergem îndată la Dumnezeu, spunându-I totul despre starea noastră de năuceală şi de ne-cunoştinţă de cauză. Toţi cei ce sunt exercitaţi astfel să descopere scopurile lui Dumnezeu în încercările ce vin peste ei vor fi răsplătiţi cu mână largă. În plus, nu trebuie să ne îngrijorăm că Dumnezeu ne-ar certa, întrucât Lui îi face plăcere atunci când ne lăsăm modelaţi şi învăţaţi. Toţi ducem lipsă de înţelepciune. Biblia nu dă răspunsuri specifice la o sumedenie de probleme ce se ivesc în viaţă. Ea nu rezolvă problema cum ne-am aştepta noi, în câteva cuvinte, dar cuvântul lui Dumnezeu ne oferă totuşi principiile generale pe care noi trebuie să le aplicăm în problemele concrete ce se ivesc zi de zi. De aceea avem nevoie de înţelepciune. Înţelepciunea spirituală este aplicarea practică a învăţăturilor Domnului nostru la situaţiile ce se ivesc în viaţa noastră de toate zilele.

Trebuie să ne apropiem de Dumnezeu cu credinţă, fără să ne îndoim. Trebuie să credem că ne iubeşte şi îi pasă de noi; că nimic nu-I este cu neputinţă. Dacă ne îndoim de bunătatea şi puterea Sa, nu vom avea parte de stabilitate în vremurile de restrişte. S-ar putea ca într-un moment să ne odihnim în linişte, bizuindu-ne pe făgăduinţele Sale, pentru ca în clipa următoare să simţim că Dumnezeu şi-ar fi retras îndurarea de la noi. Astfel vom fi ca talazul mării, când sus pe înălţimi, când doborâţi în vale - tulburaţi şi aruncaţi încoace şi încolo. Lui Dumnezeu nu-I face cinste acest fel de credinţă care alternează între optimism şi pesimism. El nu dăruieşte pricepere duhovnicească unor astfel de oameni instabili şi şovăielnici (versetul 7,8). În versetele 5-8, sursa înţelepciunii este Dumnezeu; ea se capătă prin rugăciune; şi se dă cu mâna largă, fără reproşuri; condiţia esenţială pentru primirea ei este ca noi să cerem cu credinţă, fără să ne îndoim.

La prima vedere, versetele 9-11 par să introducă un subiect cu totul nou sau, cel puţin, o paranteză a subiectului deja tratat. Dar Iacov nu face altceva decât să continue tema încercărilor sfinte, sprijinind-o cu exemple concrete. Fie că e sărac, fie că e bogat, un om poate avea parte de foloase spirituale îndelungate de pe urma calamităţilor şi crizelor ce vin peste el în viaţă. De pildă, când un frate dintr-o stare de jos se găseşte într-o stare de nemulţumire şi descurajare, întotdeauna se va putea bucura că este moştenitor al lui Dumnezeu şi moştenitor împreună cu Isus Cristos. El poate găsi mângâiere în adevărul potrivit căruia toate lucrurile sunt ale sale, iar el este al lui Cristos iar Cristos este al lui Dumnezeu. Fratele dintr-o stare de jos nu are probabil nici un control asupra împrejurărilor umile în care se află. Nu există motive să credem că starea lui se datorează atitudinii de lene sau nepăsare. Ci Dumnezeu a găsit de cuviinţă să-l aşeze într-o categorie de salariaţi cu remuneraţie mică, din care n-a ieşit niciodată. Poate că dacă ar fi fost bogat, niciodată nu L-ar fi primit pe Cristos. Dar acum, întrucât este în Cristos, a fost binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în locurile cereşti. Ce trebuie să facă el? Să se revolte împotriva poziţiei pe care o ocupă în viaţă? Să se lase umplut de amărăciune şi gelozie? Nicidecum. Ci trebuie să accepte din mâna lui Dumnezeu împrejurările asupra cărora nu are control, bucurându-se în schimb de binecuvântările spirituale.

Prea mulţi creştini îşi petrec toată viaţa într-o stare de răzvrătire pentru că s-au născut aparţinând unuia sau altuia dintre sexe, pentru vârsta lor, pentru statura lor şi chiar pentru viaţa însăşi. Fetele cu înclinaţii spre baschetbal şi-ar dori să fie băieţi. Tinerii ar dori să fie mai maturi iar cei maturi ar dori să fie din nou tineri. Cei scunzi îi invidiază pe cei înalţi iar cei înalţi ar dori să nu bată la ochi atât de mult cu statura lor. Ba unii chiar spun: „Aş vrea să mor!" Toate acestea frizează absurdul. Atitudinea pe care trebuie s-o aibă creştinul este aceea de acceptare din mâna lui Dumnezeu a lucrurilor pe care nu le poate schimba. Acestea ne-au fost rânduite de Dumnezeu, au fost destinate pentru noi, ca noi să beneficiem la maximum de pe urma lor spre slava Lui şi binecuvântarea altora. Noi trebuie să spunem alături de apostolul Pavel: „Prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt" (1Corinteni 15:10). Pe măsură ce nu ne mai gândim la neputinţele noastre, pierzându-ne, în schimb, în slujirea altora, vom ajunge să ne dăm seama că oamenii duhovniceşti ne iubesc pentru ceea ce suntem, iar nu, spre exemplu, pentru înfăţişarea noastră.

În continuare Iacov îşi îndreaptă atenţia spre cei bogaţi. Interesant că el nu spune: „Bogatul să se bucure de bogăţiile sale", ci afirmă că bogatul se poate bucura că a fost pus într-o stare de jos, învoindu-se astfel cu Ieremia 9:23,24:

„Înţeleptul să nu se laude cu înţelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăţiile lui. Ci, cel care se laudă să se laude că are pricepere şi că Mă cunoaşte, că ştie că Eu sunt DOMNUL, care fac milă, judecată şi dreptate pe pământ! Căci în acestea îmi

găsesc plăcerea", zice DOMNUL.”

S-ar putea ca bogatul într-adevăr să descopere motive de bucurie dacă se va întâmpla să fie deposedat de averile sale. Poate că pierderea suferită pe planul afacerilor îl va aduce la Domnul. Sau dacă este deja creştin, va putea primi cu bucurie pierderea bunurilor sale materiale, ştiind că în cer are o comoară mai bună şi mai trainică (Evrei 10:34). Bogăţiile pământeşti sunt sortite pierzării, ca floarea ierbii (Isaia 40:6,7). Dacă un om nu are altceva decât bogăţii materiale, atunci toate planurile sale se vor sfârşi la mormânt. Iacov se ocupă de vremelnicia ierbii pentru a ilustra cât de trecătoare este viaţa bogatului şi cât de mica valoarea avuţiilor sale. El se va veşteji... în căile sale. Ideea subliniată aici este desigur aceea că nici soarele, nici vântul nu pot afecta valorile spirituale. Orice încercare ce se lasă cu înţărcarea noastră de iubirea lucrurilor trecătoare şi cu alipirea noastră de lucrurile de sus este o binecuvântare, chiar dacă la început nu pare deloc aşa. Iată deci cum acelaşi har care îi înalţă pe cei smeriţi îi smereşte pe cei bogaţi. Şi unii, şi alţii au motive să se bucure.

Încheind discuţia despre încercările sfinte, Iacov rosteşte o binecuvântare asupra celui care rămâne în picioare când trece prin strâmtorări. După ce acest om va fi trecut cu bine prin testul la care a fost supus, după ce va fi găsit bun (aprobat), va primi cununa vieţii. Cununa vieţii nu este aici diadema regală, ci coroana dăruită învingătorului, ce va fi dăruită ca răsplată la Scaunul de Judecată al lui Cristos. Desigur nu se sugerează deloc că viaţa veşnică ar fi răsplata pentru răbdarea şi trecerea cu bine prin încercările vieţii. Mai degrabă, cei care au rezistat eroic vor fi onoraţi pentru felul lor de trai, bucurându-se de o apreciere mai profundă a vieţii veşnice, când vor merge în cer. Paharul fiecăruia va fi plin în cer, dar paharele vor fi de dimensiuni diferite - cu alte cuvinte, nu toţi vor avea aceeaşi capacitate de a se bucura de cer. Asta se are în vedere probabil prin sintagma: cununa vieţii - o referire la o savurare mai deplină a gloriilor cerului.

Haideţi acum să facem din această secţiune despre încercările sfinte ale vieţii un capitol cu aplicaţie practică pentru viaţa noastră proprie. Cum reacţionăm noi când vin peste noi diverse forme de încercare? Ne plângem oare cu amărăciune împotriva dezavantajelor de care avem parte în viaţă, sau ne bucurăm şi-I mulţumim Domnului pentru ele? Facem noi paradă de strâmtorările prin care trecem, sau le suportăm în tăcere? Trăim noi în viitor, aşteptând întotdeauna ca împrejurările să se schimbe, sau trăim în prezent, căutând să vedem mâna lui Dumnezeu în tot ce ni se întâmplă în viaţă? Ne lăsăm cuprinşi de auto-compătimire, cerşind compasiunea altora, sau, mai degrabă, ne afundăm într-o viaţă de slujire a altora?

Acum discuţia abordează tema ispitelor nesfinte (versetele 13-17). După cum încercările sfinte au menirea de a scoate la iveală tot ce este mai bun în noi, tot aşa ispitele nesfinte au menirea de a scoate din noi tot ce este mai rău. Trebuie însă să înţelegem bine un lucru: când suntem ispitiţi să păcătuim, ispita nu vine de la Dumnezeu. E drept că Dumnezeu îi testează sau încearcă pe oameni, cu privire la credinţa lor, dar El niciodată nu-l ispiteşte pe cineva să comită nici o formă de rău. El însuşi nu are nimic de a face cu răul şi nu ademeneşte pe nimeni la păcat.

Omul este întotdeauna gata să dea vina pentru păcatele sale pe altcineva. Dacă nu poate da vina pe Dumnezeu, atunci se va agăţa de psihologia modernă, spunând că păcatul este o „maladie". În felul acesta el speră să scape de judecată. Dar păcatul nu este nici maladie, nici boală, ci un eşec moral, pentru care omul trebuie să dea socoteală. Unii chiar încearcă să dea vina pe obiectele neînsufleţite din jurul nostru pentru păcatul comis de ei. Dar lucrurile „materiale" nu sunt păcătoase în ele însele. Nu acolo îşi are păcatul obârşia. Iacov se duce până la vizuina leului când spune: „Fiecare este ispitit când este atras şi ademenit de pofta lui însuşi." Păcatul izvorăşte din noi înşine, din natura noastră veche, căzută şi degenerată. Isus a spus: „Din inimă ies gândurile rele, uciderile, adulterele, curviile, hoţiile, mărturia mincinoasă şi blasfemiile" (Matei 15:19).

Cuvântul folosit de Iacov pentru dorinţe în versetul 14 ar putea fi o referire la orice formă de dorinţă - şi bună, şi rea. Cuvântul în sine are o încărcătură morală neutră. Dar, cu puţine excepţii, el este folosit în Noul Testament pentru a descrie dorinţe rele şi în mod cert aşa e folosit în textul nostru. Pofta este asemănată cu o femeie rea ce-şi etalează farmecele, ademenindu-şi victimele. Fiecare din noi este ispitit. Cu toţii avem pofte urâte şi atracţii necurate, ce ne îndeamnă mereu să păcătuim. Prin urmare, suntem oare victime neputincioase atunci când suntem atraşi de dorinţele noastre şi ademeniţi? Nicidecum, deoarece ne stă în putinţă să alungăm toate gândurile păcătoase din mintea noastră, concentrându-ne în schimb asupra unor subiecte curate şi sfinte (Filipeni 4:8). De asemenea, în clipa în care suntem sub jarul ispitei, îl putem chema în ajutor pe Domnul, aducându-ne aminte că „Numele Domnului este un turn puternic; cel drept fuge în el şi este în siguranţă" (Proverbe 18:10).

Dacă aşa stau lucrurile, atunci de ce păcătuim? Iată răspunsul: Apoi pofta, când a conceput, dă naştere păcatului. În loc să demascam gândul acela rău, e posibil ca noi să-l încurajăm, să-l nutrim şi să-l savurăm. Acest act de încuviinţare se aseamănă cu actul conjugal. Pofta concepe, după care se naşte un bebeluş oribil, numit PĂCAT. Este un alt mod de a afirma că dacă ne gândim suficient la un act interzis, sfârşim prin a-l comite. Întregul proces al poftei care concepe şi dă naştere păcatului este ilustrat cu pregnanţă de incidentul de la 2Sam 11:1-27 dintre David şi Batşeba.

Şi păcatul, odată făptuit, aduce moartea, spune Iacov. Păcatul nu este un obiect steril şi sterp, ci el naşte proprii săi copii. Afirmaţia că păcatul produce moartea poate fi înţeleasă în mai multe feluri. Mai întâi, păcatul lui Adam a adus moarte fizică asupra sa şi a urmaşilor săi (Geneza 2:17). Dar păcatul conduce şi la moartea veşnică, spirituală - despărţirea definitivă a persoanei respective de Dumnezeu şi de binecuvântare (Romani 6:23a). Într-o anumită privinţă, păcatul are ca urmare moartea şi pentru credincios. De pildă, la 1Timotei 5:6 citim că o văduvă credincioasă care trăieşte în plăceri este moartă, chiar dacă este încă în viaţă. Asta înseamnă că ea îşi iroseşte viaţa şi nu împlineşte deloc scopul pentru care a mântuit-o Dumnezeu. A fi în afara părtăşiei cu Dumnezeu pentru un creştin este o formă de moarte, chiar dacă mai este încă în viaţă.

Nu e neobişnuit ca cei care cad în păcat să dea vina pe Dumnezeu, iar nu pe ei, spunându-I, de fapt, Creatorului: „De ce m-ai făcut în felul acesta?" Dar asta e o formă de auto-înşelăciune, căci de la Dumnezeu nu vin decât daruri bune. De fapt, El este sursa oricărui dar bun şi a oricărui dar desăvârşit.

Iacov îl descrie pe Dumnezeu ca pe Tatăl luminilor. În Biblie termenul Tată are uneori sensul de Creator sau Sursă (vezi Iov 38:28). Prin urmare, Dumnezeu este Creatorul sau Sursa luminilor. Dar ce se înţelege prin lumini? Negreşit aici sunt incluse corpurile cereşti - soarele, luna şi stelele (Geneza 1:14-18;Psalmul 136:7). Dar Dumnezeu mai este şi Sursa oricărei lumini spirituale. Prin urmare, trebuie să ne gândim la El ca la Sursa oricărei forme de lumină din univers „În care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”. Dumnezeu nu este ca aştrii cereşti pe care i-a creat. Aceştia sunt într-o permanentă schimbare. Nu însă şi Dumnezeu. El nu Se schimbă niciodată. Poate că Iacov se gândeşte nu numai la strălucirea diminuată a soarelui şi a stelelor, ci la relaţia lor schimbătoare faţă de pământ, în funcţie de rotaţia planetei noastre şi a

celorlalte planete. Soarele, luna şi stelele sunt caracterizate prin schimbare. Sintagma: umbră de rotire (în versiunea engleză, n.tr.) ar putea însemna umbră provocată de rotire, fiind probabil o referire la umbrele lăsate pe pământ de rotaţia sa în jurul soarelui. Sau poate că e o referire la eclipse. De pildă, o eclipsă solară are loc atunci când umbra lunii este proiectată pe pământ La Dumnezeu este însă cu totul altfel. în El nu este nici o schimbare sau umbră provocată de rotire. Iar darurile Sale sunt tot atât de desăvârşite cum este El. Prin urmare, este de neconceput ca El să-l ademenească vreodată pe om să păcătuiască. Ispita vine din interiorul naturii rele a omului.

Să ne punem la încercare credinţa noastră pe tema ispitelor nesfinte. Încurajăm noi oare gândurile rele să-şi facă cuib în mintea noastră? Sau, mai degrabă, le alungăm imediat? Când păcătuim, spunem oare că n-am avut ce face, că nu s-a putut altfel? Îl învinuim noi oare pe Dumnezeu când suntem ispitiţi să păcătuim?

Pasajul acesta subliniază rolul jucat la naşterea din nou de cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum ni-l aplică Duhul Sfânt. Ni se spune că: „Potrivit voii Sale, El ne-a născut, prin Cuvântul adevărului, să fim ca cele dintâi roade ale creaturilor Sale." Potrivit voii Sale - asta ne spune ce L-a determinat să ne mântuiască. El nu a fost forţat s-o facă, de vreun merit din noi înşine. El a făcut-o din propria Lui voinţă, de bună voie. Noi n-am meritat dragostea Lui pentru noi, după cum n-am cumpărat-o şi n-am căutat-o. Ci ea a fost cu totul un act voluntar din partea Sa. Este un lucru care ar trebui să ne determine să ne închinăm Lui! Ne-a născut - descrie realitatea naşterii din nou. Prin această naştere spirituală noi devenim copiii Săi - o relaţie care nu se poate schimba, întrucât o naştere nu poate fi anulată. Prin Cuvântul adevărului - Biblia este instrumentul naşterii din nou. În toate cazurile de convertire autentică este implicată Scriptura, fie pe cale orală, fie tipărită. În afară de Biblie noi n-am cunoaşte calea mântuirii. Într-adevăr, nici n-am şti că mântuirea este disponibilă!

Să fim ca cele dintâi roade ale creaturilor Sale - sunt trei gânduri care se desprind în legătură cu termenul roadele dintâi.

Mai întâi, roadele dintâi ale recoltei erau primul snop de grâu care s-a copt. Creştinii cărora le scrie Iacov se aflau printre primii credincioşi din cadrul Dispensaţiei Creştine. Desigur, toţi credincioşii sunt un fel de roade dintâi ale creaturilor Sale, dar textul se referă în primul rând la creştinii evrei cărora li se adresează Iacov.

În al doilea rând, roadele dintâi erau dăruite lui Dumnezeu ca semn de recunoştinţă pentru belşugul dat de El şi ca recunoaştere a faptului că toate vin de la El şi îi aparţin. Astfel toţi credincioşii trebuie să se dăruiască pe ei lui Dumnezeu ca jertfe vii (Romani 12:1,2).

În al treilea rând, roadele dintâi erau o garanţie a recoltei depline ce urma. Iacov îşi aseamănă cititorii cu primii snopi de grâu din secerişul lui Cristos. Ei aveau să fie urmaţi de alţii, de-a lungul veacurilor, dar ei au fost trimişi ca sfinţi model, ca să etaleze roadele noii creaţii.

În cele din urmă Domnul va popula întregul pământ cu alţii asemenea lor (Romani 8:19-23). Recolta deplină va fi atunci când Domnul Isus se va întoarce să domnească pe pământ. Între timp, ei trebuiau să dea dovadă de aceeaşi ascultare faţă de Cristos pe care o vor manifesta toţi locuitorii lumii în timpul Mileniului. Şi deşi pasajul de faţă se referă în principal la creştinii din primul veac, el are aplicaţie pentru fiecare din noi cei care cinstim numele lui Cristos.

Restul capitolului ne oferă instrucţiuni practice cu privire la modul în care putem fi roadele dintâi ale creaturilor Sale. Ne prezintă neprihănirea practică ce ar trebui să-i caracterizeze pe cei ce au fost născuţi din nou prin Cuvântul Adevărului. Noi ştim că am fost născuţi prin cuvânt, pentru ca să manifestăm adevărul lui Dumnezeu. Aşadar (cuvintele: "So then" („Aşadar", în greacă: hoste) sunt înlocuite în majoritatea versiunilor moderne care preferă varianta alexandrină. Dar versiunea tradiţională se potriveşte mult mai bine cu contextul - o paranteză majoră, în care se rezumă ce trebuie să facem în lumina versetelor 1-18) să ne facem datoria acum.

Trebuie să fim grabnici la ascultare. Este o poruncă neobişnuită, cu uşoare accente de umor. Este ca şi cum am spune: „Grăbeşte-te să asculţi!" Înseamnă că noi trebuie să fim gata să ascultăm (sau să auzim) cuvântul lui Dumnezeu, precum şi orice sfat şi îndemn evlavios. Trebuie să ne lăsăm învăţaţi de Duhul Sfânt. Trebuie să fim înceţi la vorbire. E surprinzător că Iacov are atâtea lucruri de spus despre vorbirea noastră! El ne atrage atenţia la modul în care vorbim. Chiar natura ne învaţă acest lucru. Epictetus remarca cu multă vreme în urmă: „Natura i-a dat omului o singură limbă, dar două urechi, ca să auzim de la alţii de două ori mai mult decât vorbim noi înşine." Solomon ar fi fost întru totul de acord cu Iacov. El spunea odată: „Cine îşi păzeşte gura îşi păzeşte viaţa, dar cine îşi deschide larg buzele va avea parte de nimicire" (Proverbe 13:3). Tot el a mai spus: „în mulţimea cuvintelor păcatul nu lipseşte, dar cine îşi reţine buzele este înţelept" (Proverbe 10:19). Vorbăreţii fără control sfârşesc prin a păcătui.

Trebuie să fim înceţi la mânie. Un om care este iute la mânie nu produce acel fel de neprihănire pe care îl aşteaptă Dumnezeu de la copiii Săi. Cei care îşi ies din pepeni dau oamenilor o impresie greşită despre creştinism. Rămâne valabilă afirmaţia de la Proverbe 16:32 că „cel care este încet la mânie este mai bun decât cei viteji; şi cine îşi stăpâneşte duhul e mai bun decât cel care cucereşte o cetate."

Un al mod de a ne manifesta ca roadele dintâi ale creaturilor Sale este de a lepăda orice necurăţie şi orice revărsare de răutate. Aceste vicii sunt asemănate cu hainele murdare ce trebuiesc lepădate odată pentru totdeauna. În murdărie sunt incluse toate formele de necurăţie, fie spirituale, fie mentale sau fizice. Sintagma: „revărsare de răutate" se referă probabil la acele forme de rău ce mai dăinuie încă în viaţa credinciosului, datând din zilele când era neconvertit. Se poate referi la păcatele ce se revarsă din vieţile noastre, influenţându-i pe alţii. Sau se referă la răul abundent, în care caz Iacov nu descrie atât de mult excesele răului, cât caracterul extrem de mârşav al răului. Sensul global al versetului se desprinde cu claritate. Pentru a primi adevărul cuvântului lui Dumnezeu, trebuie să fim curaţi din punct de vedere moral.

O altă cerinţă pentru a putea primi adevărul divin este blândeţea. Este posibil să citim Biblia fără s-o lăsăm să ne vorbească. O putem studia în manieră academică, fără să fim afectaţi de ea. Mândria noastră, împietrirea inimii şi păcatul din noi ne fac să fim nereceptivi, împiedicându-ne să răspundem la ea. Numai cei care au duhul supus şi smerit se pot aştepta să derive binefaceri maxime din Scriptură. „Pe cei smeriţi El îi călăuzeşte in dreptate, şi pe cei smeriţi El îi învaţă calea Sa" (Psalmul 25:9). „Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile: spre cel care suferă şi are duhul mâhnit, spre cel care tremură la cuvântul Meu" (Isaia 66:2).

Iacov numeşte Scriptura Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele. Gândul care se desprinde de aici este că cuvântul devine un depozit sacru în viaţa creştinului, când acesta se naşte din nou. Textul marginal al versiunii RV sună astfel: „cuvântul înnăscut".

Cuvântul vă poate mântui sufletele; Biblia este instrumentul de care se foloseşte Dumnezeu la naşterea din nou. El recurge la cuvânt pentru a mântui sufletul nu numai de pedeapsa păcatului, ci şi de puterea acestuia. El se foloseşte de cuvânt pentru a ne salva nu numai de osândă în veşnicie, ci şi de ravagiile pe care le face păcatul în viaţa aceasta (acelaşi termen grec (psyche) înseamnă şi „viaţă", şi „suflet", neputându-se

totdeauna preciza care dintre variante este cea mai adecvată. De asemenea, „a salva" (în greacă, în engleză şi în română) nu se referă neapărat în toate cazurile la mântuirea veşnică, ci uneori poate fi o referire la vindecare, izbăvire, scăpare şi la alte noţiuni. Astfel sintagma: „vă poate mântui sufletele" ar putea însemna, în unele contexte: „să vă ajute să trăiţi o viaţă împlinită" - pentru Cristos). Negreşit la acest aspect actual şi permanent al mântuirii se referă Iacov în versetul 21.

Nu este de ajuns să primim cuvântul sădit; ci mai trebuie să şi ascultăm de el. Nu este nici o virtute în a poseda o Biblie sau chiar în a o citi ca pe o simplă lucrare literară. Trebuie să existe dorinţa puternică de a-L auzi pe Dumnezeu vorbindu-ne, precum şi dispoziţia de a face fără murmur tot ce ne spune El. Trebuie să transpunem în practică Biblia, să acţionăm asupra celor citite. Cuvântul trebuie să devină trup în viaţa noastră, să prindă viaţă. Nu trebuie să existe nici un moment în care să ne apropiem de Scriptură fără să-i permitem să ne schimbe viaţa, înspre mai bine. A declara că iubim cuvântul lui Dumnezeu sau a ne da în cercetători ai Bibliei este o formă de autoamăgire, dacă sporirea cunoştinţelor noastre din Cuvânt nu produce în viaţa noastră o asemănare tot mai mare cu Domnul Isus. A continua să acumulăm o cunoaştere intelectuală a Bibliei, fără să şi ascultăm de ea, poate fi o capcană, iar nu o binecuvântare. Dacă învăţăm mereu ce trebuie să facem, dar nu punem în practică aceste lucruri, vom deveni deprimaţi, frustraţi şi nepăsători. „Impresia neînsoţită de expresie duce la depresie." De asemenea devenim mai răspunzători faţă de Dumnezeu. Combinaţia ideală este să citim Cuvântul şi să ascultăm implicit de el.

Oricine aude cuvântul, dar nu-şi schimbă purtarea este ca un om care priveşte grăbit în oglindă în fiecare dimineaţă, după care uită ceea ce a văzut. El nu beneficiază în nici un fel de faptul că s-a privit în oglindă. Desigur, există anumite lucruri în înfăţişarea noastră care nu pot fi schimbate. Dar chiar şi atunci, privindu-le ar trebui să fim smeriţi! Iar când oglinda ne spune: „Spală-te!" sau „Bărbiereşte-te" sau „Piaptănă-te!" sau „Perie-ţi părul!", se cuvine măcar să facem ceea ce ni se spune. Altminteri oglinda n-ar mai avea nici un folos practic pentru noi.

Este posibil să citim Biblia cu uşurinţă sau dintr-un sentiment al datoriei, fără să fim afectaţi de ceea ce citim. Noi vedem ce ar trebui să facem, dar curând uităm şi trăim ca şi când am fi deja desăvârşiţi. Acest tip de automulţumire împiedică progresul spiritual.

În contrast direct cu această situaţie se află omul care îşi adânceşte privirile în cuvântul lui Dumnezeu şi îşi face obicei din a o pune mereu în practică. Privirea lui contemplativă, meditativă şi aţintită are urmări practice în viaţa sa. Pentru el Biblia e legea desăvârşită a libertăţii. Preceptele sale nu sunt o povară, ci îi spun să facă exact ceea ce naturii lui noi îi place să facă. Pe măsură ce ascultă tot mai mult de Scriptură, el descoperă adevărata libertate şi eliberare de tradiţiile omeneşti şi de raţionamentele fireşti. Adevărul îl face liber. Acesta e omul care beneficiază de pe urma Cuvântului lui Dumnezeu, Biblia. El nu uită ce a citit. Mai degrabă, caută să trăiască în viaţă cele citite, punându-le în practica zilnica. Ascultarea lui simplă, de copil, aduce binecuvântări incalculabile asupra sufletului său. Acesta va fi fericit în ceea ce face.

Aici se face un contrast între religia zadarnică şi religia curată şi neîntinată. Prin religie se înţelege aici tiparele externe de comportament legate de convingerile religioase. Se referă la formele exterioare, mai degrabă decât la duhul lăuntric, înseamnă exprimarea externă a concepţiei prin închinare şi slujire, mai degrabă decât prin doctrinele în care crede cineva.

Oricine crede că este religios, dar nu-şi poate stăpâni limba, religia unui astfel de om este zadarnică. S-ar putea ca acest om să respecte tot felul de ceremonii religioase, care-l fac să pară foarte cucernic. Dar el se înşeală singur. Lui Dumnezeu nu-I trebuie ritualurile. Pe El îl interesează o viaţă de neprihănire practică.

O limbă ne-înfrânată este doar unul din exemplele religiei zadarnice. Orice comportament ce nu concordă cu credinţa creştină este lipsit de valoare. Se spune că un băcan era în realitate un înşelător, care se ascundea după un paravan de pioşenie. Locuinţa sa era deasupra magazinului său. În fiecare dimineaţă îşi chema asistentul:

„John!"

„Da, domnule."

„Ai botezat laptele?"

„Da, domnule."

„Ai colorat untul?"

„Ai pus cicoare în cafea?"

„Da, domnule."

„Foarte bine. Acum vino sus, la citirea Cuvântului şi rugăciunea de fiecare dimineaţă!"

Iacov spune că o atare religie este zadarnică. Ceea ce doreşte să vadă Dumnezeu este un gen de evlavie practică, marcată de un interes real faţă de nevoile altora şi de dorinţa de a ne păstra viaţa neîntinată. Ca exemple de religie curată şi neîntinată Iacov îl elogiază pe omul care vizitează orfanii şi văduvele nevoiaşe şi care se păstrează neîntinat de lume.

Cu alte cuvinte, elaborarea practică a naşterii din nou se găseşte în „acte de har şi într-o umblare a detaşării de lume." Guy King defineşte aceste virtuţi drept dragoste practică şi sfinţire practică.

Noi trebuie să ne punem propria noastră credinţă la încercare în lumina următoarelor întrebări: Citesc eu Biblia cu dorinţa smerită de a-L lăsa pe Dumnezeu să mă mustre, să mă înveţe şi să mă schimbe? Doresc eu să-mi înfrânez cu adevărat limba? Îmi scuz eu izbucnirile de nervi? Sau vreau să dobândesc biruinţa asupra lor? Cum reacţionez când cineva spune o glumă necuviincioasă? Se manifestă credinţa mea prin fapte de milostenie şi omenie faţă de cei care nu au cum să mă răsplătească pentru acestea?

Mai întâi de toate, practica este interzisă cu desăvârşire. Observaţi de la început că îndemnul este adresat credincioşilor, cum reiese din cuvintele de salut: „Fraţii mei." Credinţa Domnului nostru Isus Cristos se referă la credinţa creştină. Nu este vorba de încrederea sau de probitatea Lui, ci de comoara de adevăr pe care ne-a încredinţat-o El. Însăilând toate aceste gânduri, aflăm că Iacov spune, de fapt: „Fraţii Mei, în practicarea zilnică a credinţei creştine, să nu daţi dovadă de parţialitate". Snobismul şi deosebirile de clasă sunt total inconsecvente cu

creştinismul adevărat. Servilismul sau ploconirea în faţa unor mai mari de pe lumea aceasta nu are ce căuta în prezenţa Domnului Slavei. Dispreţul pentru alţii pe criterii ce ţin de origine, de rasă, sex sau sărăcie constituie, practic, o tăgăduire a credinţei. Porunca aceasta nu contrazice alte porţiuni din Noul Testament unde credincioşii sunt învăţaţi să respecte dregătorii, stăpânii, bătrânii şi părinţii. Existe anumite relaţii rânduite divin care trebuiesc recunoscute (Romani 13:7). În pasajul acesta se pune doar problema acelui respect servil faţă de oameni din pricina îmbrăcăminţii scumpe pe care o poartă sau a altor distincţii artificiale.

Lucrul acesta e confirmat de ilustraţia vie pe care o dă Iacov în versetele 2-4. Guy King a intitulat cu multă măiestrie această secţiune drept: „Plasatorul miop". Scena este o adunare (termenul grec de aici este suna-goge -adunare. Întrucât cuvântul acesta a ajuns ulterior să capete sensul de adunări iudaice - adică „sinagogi", constituie un indiciu al apariţiei timpurii a cărţii Iacov. „Adunare" - congregaţie, „congregation", în engleză Tyndale, „biserică" KJV şi „assembly" JND sunt de obicei traduceri ale termenului ekklesia, adică adunare a celor chemaţi afară. Iniţial a fost un termen politic - cf. Adunarea Generală a Naţiunilor Unite) locală de creştini. Iată că îşi face apariţia un domn distins, elegant îmbrăcat, cu un inel de aur în deget. Uşierul se apleacă umil în faţa lui, după care îl conduce pe distinsul vizitator la un loc proemient, în faţă. De îndată ce revine uşierul la uşa bisericii, întâlneşte un alt vizitator, de data aceasta un om sărac, îmbrăcat în veşminte ponosite. (Sintagma: îmbrăcăminte murdare nu înseamnă neapărat că hainele sale trebuiau date la curăţat, cum reiese şi din versiunea română, unde se spune haine zdrenţăroase.) De data aceasta uşierul îşi dă toate silinţele să salveze adunarea de la o scenă penibilă, oferindu-i vizitatorului doar un loc în picioare în partea din spate a bisericii sau, în cel mai bun caz, un loc pe jos, la picioarele scaunului său de uşier din antreu. Ni se pare incredibil că cineva s-ar putea comporta în halul acesta. Poate vom spune că este o ilustraţie exagerată, dar când privim în inima noastră, constatăm că adesea facem şi noi aceste distincţii bazate pe pătura socială din care provine cineva, şi astfel devenim judecători cu gânduri rele.

Probabil că cel mai izbitor exemplu al acestei purtări în biserica de astăzi este discriminarea manifestată faţă de oamenii de alte rase sau culori. Credincioşii negri au fost ostracizaţi în multe cazuri sau cel puţin au fost făcuţi să se simtă incomozi şi nedoriţi. Iudeii convertiţi nu au fost întotdeauna acceptaţi cu braţele deschise în adunări creştine. Apoi creştinii din Orient au fost şi ei ţinta unor forme de discriminare. Se recunoaşte că există probleme sociale enorme în întregul domeniu al relaţiilor rasiale. Dar creştinul trebuie să fie fidel principiilor divine. El are obligaţia de a exprima în practică adevărul potrivit căruia toţi credincioşii sunt una în Cristos Isus.

Parţialitatea este total neconcordantă cu credinţa creştină. Iacov demonstrează acest lucru în versetele 5-13. El prezintă patru motive puternice pentru care este caraghios ca un credincios să-i favorizeze pe bogaţi şi să-i privească de sus pe cei săraci.

Mai întâi, înseamnă că îl dezonorăm pe un om pe care Dumnezeu îl onorează. Dumnezeu a ales pe oamenii săraci ai acesti lumi să fie bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăţiei pe care a făgăduit-o El celor care Îl iubesc. Săracii sunt aleşii lui Dumnezeu, elita lui Dumnezeu, moştenitori ai lui Dumnezeu şi iubitori ai lui Dumnezeu. De nenumărate ori în Scriptură constatăm că săracii, iar nu bogaţii, se alătură cauzei lui Cristos. Domnul nostru însuşi a spus: „Săracilor li se predică evanghelia" (Matei 11:5). Tocmai oamenii de rând L-au ascultat cu bucurie, nu bogaţii şi aristocraţii (Marcu 12:37). Nu mulţi nobili sunt chemaţi, ci neştiutorii, slăbănogii, umilii, dispreţuiţii şi neînsemnaţii acestei lumi (1Corinteni 1:26-29). Bogaţii sunt de regulă săraci în credinţă, pentru că îşi pun încrederea în bogăţii, în loc să şi-o pună în Domnul. Pe de altă parte, săracii au fost aleşi de Dumnezeu să fie bogaţi în credinţă. Un sondaj realizat în rândurile cetăţenilor împărăţiei Sale ar releva că cei mai mulţi dintre ei sunt săraci. În împărăţie, ei vor ocupa însă poziţii de bogăţie şi glorie. Ce mare nechibzuinţă este atunci şi ce periculos este să-i tratăm cu dispreţ pe cei care într-o zi vor fi înălţaţi în împărăţia Domnului şi Mântuitorului nostru!

Un al doilea motiv pentru care este o nechibzuinţă să ne ploconim în faţa celor bogaţi este că, în ansamblul lor, ca şi clasă, ei sunt cei care în mod caracteristic au asuprit copiii lui Dumnezeu. Argumentul este stufos şi chiar puţin confuz în acest punct. Bogatul menţionat anterior era negreşit un credincios. Asta nu înseamnă că bogaţii din versetul 6 sunt şi ei credincioşi. Ceea ce spune Iacov este doar atât: „De ce să daţi dovadă de favoritism faţă de oameni doar pentru că sunt bogaţi? Procedând aşa, voi îi cinstiţi pe cei ce v-au asuprit cei dintâi, ei care v-au târât la tribunale." Calvin a redat foarte succint esenţa argumentului, în cuvintele: „De ce să-i cinstiţi pe călăi?"

Un al treilea motiv pentru care este o dovadă de nechibzuinţă să fim părtinitori faţă de cei bogaţi este faptul că ei în mod obişnuit folosesc numele lui Cristos în limbaj necuviincios sau de-a dreptul murdar. Or, acesta este nobilul nume prin care sunt numiţi credincioşii - creştini, sau urmaşi ai lui Cristos. Deşi păcatul batjocoririi numelui Domnului nu este monopolul exclusiv al celor bogaţi, trebuie precizat însă că cei care îi persecută pe credincioşii săraci adesea însoţesc aceste acţiuni de cele mai grele cuvinte care pot fi adresate Mântuitorului. Prin urmare, de ce ar manifesta credincioşii o atitudine de favoritism faţă de oricine, doar pentru faptul că este bogat? Trăsăturile care merg mână în mână cu bogăţiile nu aduc, de obicei, cinste Domnutui Isus. Sintagma: nobilul nume prin care sunteţi numiţi ar putea fi tradusă şi prin: „numele acela frumos, care a fost chemat peste voi." Unii cred că aici ar fi o referire la botezul creştin. Credincioşii sunt botezaţi în numele Domnului Isus. Este exact numele pe care îl blasfemiază de obicei bogaţii.

Al patrulea argument al lui Iacov spune că orice atitudine de favoritism faţă de bogaţi violează legea conform căreia: trebuie „să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi, care se numeşte legea regală, întrucât aparţine Regelui şi este regele tuturor legilor. Poate că uşierul şi-a scuzat purtarea faţă de cel bogat, spunând că nu a făcut altceva decât să-şi iubească aproapele ca pe sine însuşi. Numai că faţă de cel sărac nu a mai aplicat acelaşi principiu! Dacă ne-am iubi cu adevărat semenii ca pe noi înşine, i-am trata exact aşa cum am dori să fim trataţi noi înşine. Or, noi nu am dori să fim dispreţuiţi, doar pentru faptul că suntem săraci, nu-i aşa? Atunci nici noi nu avem voie să-i dispreţuim pe alţii doar pentru că sunt săraci!

Dintre toate învăţăturile Bibliei, aceasta este una dintre cele mai revoluţionare: Să-ţi iubeşti aproapele ca pe tine însuţi. Gândiţi-vă ce înseamnă aceasta! Înseamnă că trebuie să avem grijă de alţii exact aşa cum avem grijă de noi înşine. Cu alte cuvinte, ar trebui să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ne asigura că ei au prilejul de a-L cunoaşte pe binecuvântatul nostru Mântuitor. Prea de multe ori deciziile noastre se bazează pe modul în care credem că ne vor afecta acţiunile respective. Altfel spus: suntem egocentrişti. Ne ploconim în faţa celor bogaţi pentru că sperăm că ne vom alege cu ceva, fie pe plan social, fie material. Iar pe cei săraci îi neglijăm întrucât puţine sunt speranţele să căpătăm ceva similar de la ei. Legea regală interzice o atare exploatare a altora. Ea ne învaţă să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Iar dacă întrebăm: „Cine este aproapele?", răspunsul îl aflăm din istoria bunului samaritean (Luca 10:29-37), unde aproapele este orice persoană căreia noi putem să-i venim în ajutor.

A căuta la faţa omului este o violare a legii regale. Este păcat şi încălcare a legii. Păcatul este orice neconformare la voia lui Dumnezeu, aşa cum ne-a fost revelată aceasta sau eşecul de a întruni normele Sale. Iar prin încălcare se înţelege orice violare a unei legi cunoscute. Anumite

fapte sunt păcătoase pentru că prin natura lor sunt inerent greşite, rele, dar ele devin încălcări ale legii atunci când sunt puse în evidenţă de o anumită lege pe care o încalcă. Parţialitatea este un păcat întrucât este greşită în sine. Dar mai este şi o încălcare, prin faptul că există o lege care interzice acest comportament.

A călca o singură părticică a legii înseamnă a te face vinovat de toate încălcările. Legea este ca un lanţ cu zece verigi, căruia dacă i-ai rupt o verigă, tot lanţul s-a rupt. Dumnezeu nu ne îngăduie să păzim un anumit set de legi, iar pe altele să le călcăm.

Acelaşi Dumnezeu care a interzis adulterul a interzis şi uciderea. Poate că cineva nu s-a făcut vinovat de adulter, dar a ucis. Este el un călcător al legii? Bineînţeles că da! Duhul legii spune că trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înşine. Adulterul este negreşit o încălcare a acestei porunci, dar tot aşa este şi uciderea. După cum este şi snobismul şi discriminarea. Dacă săvârşim vreunul din aceste păcate, ne-am făcut vinovaţi de eşecul de a împlini legea.

Iată ce spune Iacov: „Ca credincioşi, voi nu mai sunteţi sub legea robiei, ci sub legea libertăţii, adică a libertăţii de a face tot ce este bine şi drept. Legea lui Moise cerea să-ţi iubeşti aproapele dar nu-ţi dădea şi puterea de a face acest lucru şi te condamna dacă greşeai. Sub har, ţi se dă puterea de a-ţi iubi aproapele şi eşti răsplătit când faci acest lucru. Tu nu-ţi iubeşti aproapele pentru ca să fii mântuit, ci îl iubeşti tocmai pentru faptul că eşti deja mântuit, ca o urmare a acestui fapt. Îţi iubeşti aproapele nu de teama că vei fi pedepsit, ci pentru că-L iubeşti pe Cel care a murit pentru tine şi a înviat din morţi. Când vei sta înaintea Scaunului de judecată al lui Cristos, vei fi răsplătit sau vei suferi o pierdere, prin raportare la această normă. Nu se va pune deloc chestiunea mântuirii, ci a răsplăţii." Sintagma: „Aşa să vorbiţi şi aşa să faceţi" se referă la cuvinte şi la fapte. Între mărturisire şi trăirea în practică trebuie să existe o deplină concordanţă. Prin cuvintele şi faptele lor, credincioşii trebuie să evite orice favoritism, trebuie să aibă grijă să nu caute la faţa omului, să nu dea dovadă de părtinire, întrucât asemenea încălcări ale legii vor fi judecate la Scaunul de Judecată al lui Cristos.

Versetul 13 trebuie înţeles în lumina contextului. Iacov se adresează credincioşilor. Nu se pune deloc chestiunea pedepsei veşnice aici, întrucât acea pedeapsă a fost ispăşită odată pentru totdeauna de Cristos pe crucea de la Calvar. Mai degrabă textul de faţă se referă la modul în care se poartă Dumnezeu cu noi aici pe pământ, în calitatea noastră de copii ai Săi. Dacă nu dăm dovadă de milă faţă de alţii, înseamnă că nu umblăm în părtăşie cu Dumnezeu şi că ne putem aştepta să culegem consecinţele acestei stări de alunecare de la credinţă.

Mila triumfă asupra judecăţii ar putea însemna că Dumnezeu ar dori să-Şi arate mila Sa asupra noastră, mai degrabă decât să ne disciplineze (Mica 7:18); judecata este „lucrarea" Sa „ciudată". Versetul ar putea însemna că noi ne vom putea bucura la judecată, dacă am dat dovadă de milă faţă de alţii, dar dacă nu ne-am purtat cu îndurare faţă de cei pe care pe drept am fi putut să-i condamnăm, atunci nici nouă nu ni se va arăta milă. Sau ar putea însemna că mila triumfă asupra judecăţii în sensul că întotdeauna este mai mare decât judecata. Ideea generală care se desprinde de aici este că dacă vom arăta milă faţă de alţii, judecata ce pe bună dreptate am merita-o ar putea fi înlocuită cu îndurare.

Să ne cercetăm, aşadar, în privinţa acestei chestiuni importante a părtinirii. Suntem noi oare dintre aceia care manifestă mai multă amabilitate şi bunătate faţă de cei ce fac parte din rasa noastră, decât faţă de oamenii din alte rase? Sau suntem noi mai dispuşi faţă de cei tineri, decât faţă de cei bătrâni? Suntem noi mai deschişi faţă de cei plăcuţi la înfăţişare decât faţă de cei lipsiţi de frumuseţe? Suntem noi mai doritori să ne împrietenim cu oamenii sus puşi, decât cu cei care sunt relativ necunoscuţi? Evitam noi oare persoanele cu diverse neputinţe fizice, căutând, în schimb, compania celor puternici şi sănătoşi? Ne purtăm noi oare cu părtinire faţă de cei bogaţi, în detrimentul celor săraci? Întoarcem oare spatele „străinilor" sau celor care nu vorbesc bine limba noastră maternă?

Răspunzând la aceste întrebări, să ne amintim că modul în care îi tratăm pe cel mai puţin admirabil credincios este exact modul în care îl tratăm pe Mântuitorul (Matei 25:40).

Iacov insistă că o credinţă care nu are drept urmare faptele bune nu poate mântui. Există două elemente cheie menite să ne ajute să înţelegem acest verset: primul, faptul că Iacov nu spune: „Ce i-ar folosi cuiva.... dacă ar avea credinţă..." ci spune: Ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă.... Cu alte cuvinte, nu este vorba aici despre un om care ar avea cu adevărat credinţă, şi totuşi, nu ar fi mântuit. Iacov îl descrie pe omul care nu are decât o mărturisire de credinţă. Adică el doar spune că are credinţă, pe când, în realitate, nu se vede nimic care să indice că aşa ar sta lucrurile. A doua cheie de înţelegere a pasajului ne-o oferă versiunea NASB. Acolo versetul se încheie cu întrebarea: „Poate acea (totuşi, pentru a da dovadă de fair-play, trebuie să menţionăm că textul grec nu conţine aici echivalentul termenului tradus prin aceasta -„credinţa aceasta", ci doar articolul hotărât înaintea termenului „credinţă", deci „credinţa". Deşi uneori articolul hotărât poate avea forţa demonstrativă, el ar putea fi folosit tot atât de bine şi cu un substantiv abstract. Întrucât se pare că aceasta este interpretarea corectă, versiunea NKJV, în care apăruse iniţial formula: „credinţa aceasta", în ediţiile ulterioare a revenit la varianta din KJV) credinţă să-l mântuiască?" Cu alte cuvinte, poate o atare credinţă să mântuiască? Dacă va întreba cineva la ce fel de credinţă se referă Iacov, răspunsul îl va găsi în prima parte a versetului, unde el se referă la o credinţă bazată doar pe mărturisirea cu buzele, fără să fie susţinută de fapte bune. O atare credinţă este însă fără nici o valoare, fiind bazată doar pe cuvinte.

Zădărnicia cuvintelor nedublate de fapte este ilustrată în aceste versete, în care ni se face cunoştinţă cu doi oameni. Unul este lipsit atât de hrana zilnică, cât şi de îmbrăcăminte. Celălalt le are pe amândouă, dar nu e dispus să le împartă cu alţii. Pretinzând că ar da dovadă de multă mărinimie, acesta din urmă îi spune fratelui sărac: „Du-te şi te îmbracă şi mănâncă bine." Dar nu ridică nici un deget pentru a face posibil acest lucru. La ce folosesc aceste cuvinte? La nimic, fiind lipsite de orice valoare, întrucât nu pot să astâmpere foamea şi nu pot asigura trupului căldura necesară.

Astfel credinţa de una singură, dacă n-are fapte, este moartă. O credinţă lipsită de fapte nu este o credinţă adevărată, ci doar o înşiruire de vorbe goale. Iacov nu spune că suntem mântuiţi prin credinţă plus fapte. A susţine o atare opinie ar însemna să se nesocotească lucrarea încheiată a Domnului Isus Cristos. Dacă am fi mântuiţi prin credinţă şi prin fapte, arunci ar însemna că există doi mântuitori: Isus şi noi înşine. Dar Noul Testament arată limpede că Cristos este singurul şi unicul Mântuitor. Ceea ce subliniază Iacov aici este că noi nu suntem mântuiţi printr-o credinţă doar a cuvintelor, ci printr-o credinţă ce are ca urmare practică faptele bune. Cu alte cuvinte, faptele nu sunt rădăcina mântuirii, ci rodul ei. Ele nu sunt cauza, ci efectul ei, sau, cum s-a exprimat Calvin, cu concluzia lui: „Noi suntem mântuiţi doar prin credinţă, dar nu printr-o credinţă care este singură."

Credinţa adevărată şi faptele bune sunt inseparabile. Iacov arată acest lucru prezentându-ne câteva frânturi din cadrul unei dezbateri ce are loc între doi oameni. Primul, care este mântuit cu adevărat, este vorbitorul. Al doilea pretinde sau mărturiseşte că are credinţă, dar nu demonstrează credinţa sa prin fapte bune. Pe primul îl auzim punându-i celui de-al doilea o întrebare fără putinţă de tăgadă. Am putea

parafraza conversaţia în felul următor: „Da" ar putea spune pe bună dreptate primul om: „tu spui că ai credinţă, dar nu dispui de faptele care să dovedească acest lucru. Eu în schimb susţin că credinţa trebuie sprijinită de o viaţă marcată de fapte. Dovedeşte-mi că ai credinţă fără o viaţă de fapte bune. Sigur că nu vei putea dovedi acest lucru. Credinţa este invizibilă. Singurul mod în care poate fi văzută de cei din jur este printr-o viaţă care s-o pună în evidenţă. Eu îţi voi arăta credinţa mea prin faptele mele". Cuvântul cheie al versetului este a arăta: A arăta credinţă fără fapte este imposibil.

Dezbaterea continuă, vorbitorul fiind mai departe primul om. Credinţa pe care o mărturiseşte cineva s-ar putea să nu fie nimic altceva decât o încuviinţare mentală a unui fapt binecunoscut. O atare recunoaştere intelectuală nu presupune nici o angajare din partea persoanei şi, prin urmare, nu va avea ca rezultat o viaţă transformată. Nu e de ajuns să crezi în existenţa lui Dumnezeu. Da, e drept, că acest lucru e esenţial, dar nu şi suficient. Chiar şi demonii cred în existenţa lui Dumnezeu şi se cutremură la gândul că în cele din urmă vor fi pedepsiţi de El. Demonii cred în realitatea de necontestat, în fapt, dar nu se predau Persoanei. Asta nu e o credinţă mântuitoare. Când cineva crede cu adevărat în Domnul, asta presupune o angajare a spiritului, duhului şi trupului Său. La rândul ei, această angajare are ca urmare practică o viaţă schimbată. Credinţa fără fapte este o credinţă intelectuală, deci doar a minţii, fiind, aşadar, o credinţă moartă.

Acum ne sunt date două exemple de credinţă din Vechiul Testament. Avraam - care era evreu, şi Rahab - care nu era din poporul evreu. Avraam a fost îndreptăţit prin fapte întrucât că l-a adus pe Isaac, fiul său, pe altar. Pentru a vedea acest adevăr în perspectiva sa corespunzătoare, deschideţi la Geneza 15:6, unde citim că Avraam L-a crezut pe Domnul şi El i-a socotit acest lucru neprihănire. Aici Avraam a fost îndreptăţit prin faptul că a crezut; cu alte cuvinte, el. a fost îndreptăţit prin credinţă. Abia când ajungem la Geneza 22 găsim episodul în care Avraam şi-a adus fiul ca să fie jertfit. Atunci a fost el îndreptăţit prin fapte. De îndată ce Avraam a crezut în Domnul, a fost îndreptăţit în faţa lui Dumnezeu. Ulterior însă, după şapte capitole, Dumnezeu a pus la încercare credinţa lui Avraam. Iar Avraam a demonstrat că are o credinţă autentică, prin faptul că a fost gata să-l aducă jertfa pe Isaac. Ascultarea lui a demonstrat că credinţa lui nu a fost doar una intelectuală, ce rezidă în minte, ci o angajare cu toată inima sa.

Unii au ridicat obiecţia că nu a fost nimeni prezent când şi-a adus Avraam fiul, Isaac, să fie jertfit şi, prin urmare, nu avea faţă de cine să dovedească realitatea credinţei sale. Dar tinerii care I-au însoţit pe Avraam erau pe aproape, aşteptând ca Avraam şi Isaac să revină de pe munte. Mai mult, era de faţă Isaac. Şi apoi, disponibilitatea manifestată de Avraam de a-şi ucide chiar fiul, pentru a asculta de porunca lui Dumnezeu, a fost consemnată în textul sacru al Bibliei, demonstrând astfel pentru toate generaţiile realitatea credinţei sale.

Prin urmare, este limpede că credinţa lui Avraam a inspirat faptele sale şi prin faptele sale credinţa lui a fost făcută desăvârşită. Credinţa adevărată nu poate fi despărţită de fapte, căci primul element îl produce pe al doilea. Aducerea fiului său, Isaac, să fie jertfit, constituie pentru noi o dovadă practică a credinţei lui Avraam. A fost împlinirea practică a Scripturii, care spune că Avraam a fost îndreptăţit prin credinţă, pentru că a crezut. Faptele lui bune l-au identificat ca pe un prieten al lui Dumnezeu.

Conchidem de aici aşadar că un om este îndreptăţit prin fapte, şi nu numai prin credinţă. Din nou, asta nu înseamnă că suntem îndreptăţiţi prin credinţă şi prin fapte. El a fost îndreptăţit prin credinţă faţă de Dumnezeu şi prin fapte faţă de om. Omul spune: „Arată-mi realitatea credinţei tale." Singurul mod în care putem face acest lucru este prin fapte bune.

A doua ilustraţie din Vechiul Testament o constituie prostituata Rahab, care, în mod cert, nu a fost mântuită prin caracterul ei deloc strălucit! Dar ea a fost îndreptăţită prin fapte pentru că i-a primit pe soli (sau spioni) şi i-a scos afară pe o altă cale. Rahab a fost o canaanită, ce locuia în oraşul Ierihon. Ea auzise vestea că se apropie o armată victorioasă, căreia nu i s-a putut împotrivi nimeni până arunci. Prin urmare, ea a tras concluzia că Dumnezeul evreilor este Dumnezeul adevărat şi s-a decis să se identifice cu acest Dumnezeu, indiferent care ar fi preţul. Când au intrat spionii în cetate, ea s-a împrietenit cu ei. Procedând aşa, ea a demonstrat autenticitatea credinţei ei în Dumnezeul cel adevărat şi viu. Ea nu a fost mântuită prin faptul că i-a tăinuit pe spioni, ci acest act de ospitalitate a dovedit că este o credincioasă adevărată.

Unii oamenii răstălmăcesc acest pasaj, pentru a încerca să demonstreze că mântuirea este în parte rezultatul faptelor bune. Dar prin fapte bune ei înţeleg donaţii făcute unor cauze de caritate, achitarea datoriilor, spunerea adevărului şi mersul la biserică. Oare în asta au constat faptele bune ale lui Avraam şi Rahab? Bineînţeles că nu! În cazul lui Avraam, a fost disponibilitatea de a-şi ucide fiul! Iar în cazul lui Rahab: a fost un act de trădare! Dacă ai elimina credinţa din aceste fapte, ar trebui să le treci în categoria unor fapte reprobabile, şi nicidecum bune. „Desparte-le de credinţă, şi vei constata nu numai că au fost imorale şi insensibile, ci de-a dreptul păcătoase", spune Mackintosh. „Secţiunea aceasta se referă la faptele vieţii, nu la faptele legii. Dacă faci abstracţie de credinţă în cazul faptelor lui Avraam şi Rahab, constaţi că acele fapte erau de fapt rele. Dar când le priveşti ca rod al credinţei, constaţi că au fost fapte ale vieţii."

Aşadar acest pasaj nu poate constitui temeiul propovăduirii faptului că mântuirea se capătă prin fapte bune, pentru că cine susţine asta va trebui să recunoască că propagă ideea după care mântuirea se capătă prin crimă şi trădare!

Iacov îşi încheie pasajul cu afirmaţia: „După cum trupul fără duh este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă". Aici găsim o minunată rezumare a esenţei problemei, Iacov compară credinţa cu trupul omenesc şi aseamănă faptele cu duhul. Trupul fără duh este lipsit de viaţă, inutil şi fără valoare. Tot aşa şi credinţa lipsită de fapte este moartă, lipsită de ineficacitate şi fără rost. Evident o atare credinţă este falsă, iar nu credinţa autentică, care mântuie.

Aşadar, recapitulând, vom spune că Iacov ne pune la încercare credinţa, prin răspunsurile date de noi la următoarele întrebări: Sunt eu dispus asemenea lui Avraam să-i ofer lui Dumnezeu tot ce am mai scump în viaţă? Sunt eu dispus/dispusă, asemenea lui Rahab, să devin chiar trădător faţă de lume, pentru a fi, în schimb, loial lui Cristos?

Tema este introdusă prin avertismentul împotriva pericolului ca cineva să se grăbească să fie învăţător al cuvântului lui Dumnezeu. Deşi limba nu este pomenită ca atare, gândul care se desprinde de aici este că unul care recurge la limba sa pentru a preda Scriptura îşi asumă o responsabilitate mai mare înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor. Cuvintele: „Să nu fiţi mulţi învăţători" ar putea fi parafrazate: „Să nu fiţi stăpâniţi de o ambiţie prea mare de a deveni învăţători." Asta desigur nu trebuie înţeles în sensul că i s-ar interzice unuia care a primit cu adevărat chemarea de a preda Cuvântul lui Dumnezeu să-şi exercite darul pe care i l-a dat Dumnezeu. Ci este doar o prevenire ca această slujbă să nu fie făcută cu uşurinţă. Cei care predau Cuvântul Adevărului vor primi o judecată mai aspră dacă nu vor pune în practică ceea ce au predat altora.

Este o mare răspundere să-i înveţi pe oameni din Biblie. Învăţătorul trebuie să fie pregătit să asculte şi să pună în practică tot ce descoperă în cuvânt. El nu poate spera să-i conducă pe alţii la nivele superioare celor pe care el însuşi le-a pus în practică, în propria sa trăire. Gradul de influenţă pe care-l va exercita asupra altora va depinde de progresul făcut de el însuşi. Învăţătorul va naşte pe alţii după chipul său; îi va face asemenea lui. Dacă va dilua sau va scoate prin explicaţiile sale înţelesurile vreunui text din Scriptură, va împiedica creşterea studenţilor săi. Dacă va tolera păcatul, în orice formă, va promova o viaţă opusă sfinţeniei. Nici o altă carte nu pune asupra oamenilor o răspundere atât de mare ca Noul Testament. Ea pretinde un ataşament total faţă de Isus Cristos. Ea cere tară tocmeală ca El să fie Domnul oricărei sfere din viaţa credinciosului. Prin urmare, nu e lucru de şagă să predai din această Carte!

Iacov trece acum de la slujba propriu-zisă a predării la domeniul conversaţiei. Suntem cu toţii supuşi greşelilor în multe privinţe, dar dacă cineva ştie să-şi stăpânească limba, reuşind să nu comită diversele păcate asociate cu vorbirea, acea persoană este cu adevărat împlinită şi disciplinată. Dacă cineva poate să-şi stăpânească vorbirea, nu-i va fi greu să practice stăpânirea de sine şi în alte domenii ale vieţii sale. Desigur, Domnul Isus Cristos este Singurul care a realizat pe de-a-întregul acest lucru, dar într-o anumită privinţă fiecare din noi poate deveni desăvârşit, adică matur, întreg şi întru totul disciplinat.

Ni se oferă aici cinci imagini alegorice ale limbii.

Mai întâi limba este comparată cu o zăbală, care se pune în gura cailor ca să ne asculte şi să le cârmuim tot trupul. Iar zăbala este legată de frâu. Deşi zăbala este o piesă relativ mică, din oţel, căruţaşul poate controla comportamentul calului prin această piesă. Tot aşa limba poate conduce viaţa cuiva - fie spre bine, fie spre rău.

A doua imagine este aceea a unei cârme, care, raportată la corabie, este foarte mică, cântărind doar o fracţiune din greutatea vasului. De pildă, vestita navă Queen Elizabeth cântărea 83.673 de tone engleze, dar cârma avea doar 140 de tone - adică mai puţin de un 0,2 la sută din greutatea totală a vasului. Şi totuşi, când este rotită cârma, ea va imprima direcţie vasului însuşi. Pare incredibil că un om poate controla un vas atât de mare printr-un dispozitiv atât de mic. Şi totuşi exact aşa se întâmplă în realitate. Deci nu trebuie să greşim, evaluând puterea limbii doar în funcţie de dimensiunea ei. Deşi este un organ de dimensiuni mici al trupului, şi relativ ascuns, el se poate mândri cu mari realizări, şi spre bine, şi spre rău.

În al treilea rând. limba este asemănată cu focul. Un chibrit aprins, aruncat la întâmplare, ar putea aprinde o mare vâlvătaie. La rândul ei, aceasta ar putea incendia o pădure întreagă, lăsând în urmă mormane de ruine. Prin urmare, ce capacitate de distrugere şi pustii rezidă într-un singur chibrit mic! Una din marile catastrofe ale istoriei a fost incendiul izbucnit în 1871 asupra oraşului Chicago. Tradiţia spune că a fost declanşat când vaca doamnei O'Leary a răsturnat cu copita lampa de lângă ea. Dacă acest lucru este adevărat sau nu, cert este că incendiul a continuat, timp de trei zile, distrugând totul pe o suprafaţă de nouă mile pătrate. Focul a ucis 250 de persoane, a aruncat în stradă 100.000 de persoane şi a produs pagube materiale estimate la 175.000.000 dolari. Limba este ca un mic chibrit aprins sau ca un lampas răsturnat. Potenţialul ei de răutate este aproape infinit. Iacov o numeşte o lume de fărădelege... între mădularele noastre. Termenul lume în acest context exprimă o vastă întindere. Cum s-ar spune (în engleză, n.tr.): „o lume plină de necaz", adică foarte mult necaz. Tot aşa şi limba, deşi e atât de mică, are posibilităţi vaste de a comite fărădelege.

Maniera în care se răspândeşte flacăra vorbirii rele este ilustrată prin conversaţia dintre două femei din Brooklyn. Una a spus: „Tillie mi-a spus că i-ai spus un secret pe care ţi-am spus să nu i-l spui!" La care cealaltă a răspuns: „Ce rea e Tillie! Doar i-am spus să nu-ţi spună că i-am spus." Apoi prima vorbitoare a răspuns: „Întrucât i-am spus lui Tilie că nu-ţi voi spune că mi-ai spus, te rog, acum, să nu-i spui că ţi-am spus!"

Limba poate întina întreg trupul. O persoană poate să-şi corupă întreaga personalitate prin folosirea limbii sale în scopul defăimării, înţepării, blasfemielii şi al înjurăturilor, cum arată Chappel:

„Vânătorul de greşeli se străpunge singur. Cel ce împroaşcă mereu cu noroi nu se poate delecta în ocupaţia sa predilectă fără a nu se mânji el însuşi cu noroi, pe mâini şi în inimă. De câte ori a trebuit să constatăm, în urma unei asemenea experienţe, că ne-am ales cu un sentiment de întinare! Dar nu aceasta fusese intenţia noastră iniţială, ci speram că aruncând cu noroi în alţii, vom putea să-i facem pe oameni să creadă că, în schimb, noi suntem mai curaţi. în nechibzuinţa noastră, am crezut că ne putem consolida pe noi înşine, sfâşiindu-i pe alţii. Am fost orbi, crezând că aprinzând o încărcătură de dinamită sub casa vecinului nostru, ne vom putea întări temelia casei noastre. Dar lucrurile nu stau niciodată aşa. Eforturile noastre de a-i răni pe alţii s-ar putea să reuşească, dar întotdeauna vom sfârşi prin a ne răni mult mai adânc pe noi înşine.

Limba dă foc cursului (sau roţii) naturii. Este „roata" pusă în mişcare la naştere, prin care se înţelege întreaga sferă a activităţilor umane. O limbă rea va polua nu numai viaţa personală a cuiva, ci va contamina toate activităţile sale. Va afecta „întreaga răutate, din întregul om, pe o viaţă întreagă". O limbă rea este aprinsă de iad. Toate vorbele rele îşi au originea acolo. Un atare fel de a vorbi are un caracter ”iadic”. Cuvântul din original tradus prin iad este aici gheenă. În afară de acest caz, el e folosit numai de Domnul Isus în Noul Testament.

În al patrulea rând, limba este asemănată cu o fiinţa sălbatică, de neîmblânzit. Toate fiarele, păsările, şerpii şi fauna marină pot fi îmblânzite. Nu este nici o noutate să vezi elefanţi îmblânziţi, lei, tigri, păsări de pradă îmblânzite, şerpi, arici şi chiar peşti. Pliniu enumera în scrierile sale câteva din animalele îmblânzite de om: elefanţi, lei şi tigri, la fiare sălbatice; apoi vulturul, la păsări; viperele şi alţi şerpi; crocodilii şi diverşi peşti, între fiinţele acvatice. Dacă încearcă cineva să demonstreze că nu toate creaturile au putut fi îmblânzite de om, înseamnă că nu a înţeles ce vrea să scoată în evidenţă Iacov. Căci nu există motive să credem că omul nu ar putea îmblânzi orice făptură, dacă i s-ar acorda suficient timp şi ar avea destulă perseverenţă. Robert G. Lee exprimă foarte elocvent acest adevăr:

„Ce a făcut omul cu uriaşii elefanţi? A invadat sălaşurile lor din junglă, i-a prins în cursă, i-a domesticit - pe mulţi dintre ei - să care lemne, să împingă căruţe încărcate şi să efectueze tot felul de munci grele. Ce a făcut omul cu mulţi tigri de Bengal, cu ochii verzi? I-a prins, i-a învăţat şi a făcut din ei jucăriile sale. Ce a făcut omul cu leii, cu puternicii şi fioroşii lei din Africa? I-a capturat în număr mare şi i-a învăţat să sară prin inele de foc, să călărească pe cai şi să stea pe piedestal, să nu se atingă de halci de carne aşezate între labele lor, chiar atunci când sunt flămânzi, să se culce jos, să se ridice pe picioarele din spate, să alerge, să scoată răcnete la comanda rostită de om, sau la pocnetul biciului său. Ba odată îmi amintesc că am văzut la un circ un leu care şi-a deschis puternicele maxilare, permiţându-i îmblânzitorului său să-şi vâre capul în gura sa, preţ de un minut. Ce a făcut omul cu şarpele boa? Cu marele piton? Duceţi-vă la circ şi veţi vedea femei minuscule, firave ca o floare, cum îi înfăşoară pe aceşti monştri hidoşi în jurul trupului lor, fără teamă. Mergeţi la spectacolele de menajerii şi vedeţi cum omul l-a făcut pe leopardul bălţat şi pe jaguarul setos de sânge inofensivi şi muţi în faţa lui. Duceţi-vă la spectacol şi veţi vedea purici domesticiţi,

uitaţi-vă la şacalul înfometat cum se culcă alături de mielul blând; urmăriţi cum porumbelul stă în cuib cu vulturul şi cum leul se joacă vesel cu un iepuraş.”

Dar printre succesele repurtate de om în privinţa animalelor sălbatice nu se găseşte şi biruinţa asupra propriei sale limbi. Sinceri să fim, trebuie să recunoaştem că acest lucru este adevărat şi în viaţa noastră. Datorită căderii, cu toţii ne-am pierdut stăpânirea asupra acestui muşchi nu prea mare din organismul nostru. Natura umană nu are capacitatea sau tăria de a controla acest mic organ. Numai Dumnezeu poate să-l aducă sub control. În continuare, Iacov califică limba drept un rău de neînfrânt. Legând sintagma cu cuvintele: plină de otravă mortală, avem motive să credem că Iacov a avut în vedere un şarpe fără astâmpăr, cu un venin extrem de otrăvitor, din care doar o singură picătură sau două poate aduce moartea celui atins. Tot aşa limba poate otrăvi mintea şi asasina caracterul. Ştim cu toţii cât de uşor este să-i bârfeşti pe alţii. De câte ori nu ne antrenăm şi noi în defăimarea, în împroşcarea cu noroi a altora, pentru a le plăti înapoi anumite presupuse rele ce ni le-au săvârşit. Ba, uneori, fără nici un motiv temeinic, i-am dispreţuit pe alţii, i-am criticat şi i-am degradat. Cine poate calcula toată mizeria şi ravagiile pe care le-au produs atari cuvinte în viaţa noastră şi a celor din familia noastră? Câtă amărăciune au produs ele în lăuntrul lor! De câtă ruşine ne-au acoperit când a trebuit să ne cerem iertare! Ce efecte nefaste au avut ele asupra sănătăţii noastre! Părinţi care s-au complăcut în îndeletnicirea de a-i critica pe faţă pe fraţii şi surorile lor de credinţă au ajuns apoi să vadă cum proprii lor copii au adoptat acelaşi spirit de critică, îndepărtându-se de la părtăşia creştină. Preţul pe care trebuie să-l plătim pentru folosirea nedisciplinată a limbii este enorm.

Care este remediul? Rugaţi-vă zilnic Domnului ca să ne păzească de bârfă, de spiritul de cenzură şi de cuvintele rostite cu răutate. Nu vorbiţi de rău pe nimeni; dragostea acoperă o mulţime de păcate (1Petru 4:8). Dacă avem ceva împotriva cuiva, să ne ducem direct la acea persoană, să discutăm cu dragoste şi să ne rugăm împreună (Matei 18:15;Luca 17:3). Să ne străduim să-L vedem pe Cristos în fraţii noştri, în loc să facem din ţânţar armăsar, amplificând greşeli în realitate minore. Dacă constatăm că am început să spunem cuvinte necuviincioase sau nefolositoare, să ne oprim imediat, în mijlocul propoziţiei, şi să explicăm că a duce până la capăt afirmaţia începută ar fi needificator. E înţelept ca unele lucruri să rămână nerostite.

Este o dovadă de inconsecvenţă să folosim limba atât în scopuri bune, cât şi în scopuri rele. Este împotriva firii, deoarece contrazice orice principiu din natură. La un moment dat un om Îl binecuvântează pe Dumnezeu cu limba sa, pentru ca în clipa următoare să-i blesteme pe cei făcuţi după chipul lui Dumnezeu. Câtă neconcordanţă există în faptul că din aceeaşi sursă pot izvorî rezultate atât de diferite! Nu ar trebui să existe o atare stare de lucruri! Limba care îl binecuvântează pe Dumnezeu ar trebui să-i ajute pe oameni, iar nu să-i vatăme. Tot ceea ce spunem trebuie să se supună acestui triplu test: Este adevărat? Este omenos? Este necesar? În permanenţă trebuie să-L rugăm pe Domnul să pună strajă buzelor noastre (Psalmul 141:3) şi să ne rugăm ca vorbele care ne ies din gură şi meditaţiile inimii noastre să fie vrednice de primit în faţa Aceluia care este tăria şi Răscumpărătorul nostru (Psalmul 19:14). Să nu uităm că printre mădularele noastre menţionate la Romani 12:1 se află şi limba.

Din nici un izvor nu ţâşneşte simultan şi apă dulce, şi apă amară. Tot aşa trebuie să fie şi cu limba. Fie una, fie alta. Lecţiile acestea din natură au menirea să ne atragă atenţia că vorbirea noastră trebuie să fie în mod consecvent bună.

Astfel Iacov ne aduce la judecată, în privinţa vorbirii noastre. Înainte de a părăsi această secţiune, să ne punem următoarele întrebări: Îi învăţ eu oare pe alţii lucruri pe care el însumi nu mi le-am însuşit? Îi critic oare pe alţii pe la spate? Este vorbirea mea în mod consecvent curată, edificatoare, plină de omenie? Folosesc eu oare „înjurături pe jumătate", cum ar fi (în engleză): gosh, golly, gee, jeepers, good heavens, heck? După ce am participat la o adunare solemnă, mă angajez eu oare în uşurătate, discutând despre rezultatele ultimelor meciuri de fotbal? Fac eu jocuri de cuvinte cu texte din Scriptură? Iar când repovestesc un fapt, exagerez sau înfloresc eu lucrurile, pentru a-i impresiona pe ascultători? Spun eu oare adevărul, dată de dată, chiar dacă aceasta mă poate costa pierderea reputaţiei, a prietenilor sau a finanţelor?

Dacă un om este înţelept şi înţelegător, va demonstra acest lucru prin purtarea lui bună, conjugată cu duhul smerit ce decurge din înţelepciune. Domnul Isus - întruchiparea adevăratei înţelepciuni - nu a fost nici mândru, nici arogant; ci El a fost blând şi smerit cu inima (Matei 11:29). Prin urmare, toţi cei care sunt cu adevărat înţelepţi poartă amprenta adevăratei smerenii.

Pe cel înţelept în felul lumii îl caracterizează gelozia amară şi ambiţiile egoiste din inima sa. Singura lui pasiune în viaţă este să-şi promoveze propriile interese. El este gelos pe toţi competitorii săi şi necruţător în relaţiile cu ei. El se făleşte că înţelepciunea sa i-a adus succesele de care se bucură. Dar Iacov spune că aceasta nu este deloc înţelepciune. O atare făloşenie este găunoasă, fiind, practic, o tăgăduire a adevărului potrivit căruia omul cu adevărat înţelept este cel cu adevărat smerit.

Chiar în slujirea creştină, se poate ca cineva să fie plin de gelozie amară faţă de alţi lucrători, căutând să se promoveze pe sine, în poziţii sus puse. Există întotdeauna pericolul ca oamenilor cu o înţelepciune lumească să li se ofere poziţii de conducere în biserică. Trebuie să fim în permanenţă cu băgare de seamă să nu permitem ca principiile lumii să ne călăuzească în treburile spirituale. Iacov numeşte această înţelepciune falsă drept pământească, senzuală şi demonică. În aceste trei adjective există o progresie inversă, care merge în jos.

Pământească înseamnă că înţelepciunea aceasta nu vine din cer, ci e de pe acest pământ.

Senzuală înseamnă că nu este roadă Duhului Sfânt, ci provine din natura josnică a omului.

Demonică înseamnă că se pretează la acţiuni care se aseamănă cu purtarea demonilor, mai degrabă decât cu aceea a oamenilor.

Oriunde veţi întâlni invidie şi ceartă (în engleză: „egosim, urmărirea intereselor proprii", n.tr.), veţi găsi şi dezordine, stare de confuzie şi orice lucru rău. Cât de adevărate sunt aceste cuvinte! Gândiţi-vă la toată agitaţia şi neliniştea din lumea actuală - toate datorându-se faptului că au respins înţelepciunea adevărată şi s-au luat după propria lor presupusă înţelepciune!

Înţelepciunea care vine de la Dumnezeu este mai întâi curată. În gândire, în vorbă şi în faptă, este curată. În duh şi în trup, în doctrină şi în practică, în credinţă şi în morală, este neîntinată.

De asemenea este paşnică. Adică un om înţelept iubeşte pacea şi va face tot ce-i stă în putinţă pentru a menţine pacea, fără a sacrifica puritatea. Lucrul acesta e ilustrat prin istorioara lui Luther, despre doi ţapi care s-au întâlnit pe o punte îngustă ce traversa un râu adânc. Ţapii nu puteau da înapoi, dar nici nu îndrăzneau să se ia la trântă. „După un scurt schimb de replici, unul din ei s-a aşezat jos, lăsându-l pe celălalt să treacă peste el, evitându-se astfel orice conflict. Morala, spune Luther, nu e greu de dedus:

„Fii mulţumit dacă cineva îţi va călca persoana în faţă, de dragul păcii. Am spus persoana, nu conştiinţa."

Adevărata înţelepciune este blândă. Este îngăduitoare, iar nu impunătoare. Curtenitoare, nu bădărană. Un om înţelept este un domn, un adevărat „gentleman", care ţine cont de sentimentele altora, după cum spune şi A. B. Simpson: „Atitudinea de bădărănie, de sarcasm, replica dură şi cuvintele tăioase - toate acestea nu au nimic de a face cu învăţătura plină de blândeţe a Mângâietorului."

Următoarea trăsătură este: uşor de înduplecat (sau „gata să cedeze"). Adică atitudinea conciliatoare, abordabilitatea, disponibilitatea de a asculta, de a cumpăni lucrurile, de a ceda atunci când este nevoie. Este exact contrariul atitudinii de încăpăţânare şi de îndărătnicie.

Înţelepciunea de sus este plină de îndurare şi de roade bune.

Este plină de îndurare faţă de cei care nu au dreptate şi dornică întotdeauna să-i ajute pe aceştia să găsească drumul cel bun.

Este plină de compasiune şi omenie, lipsită de spirit de răzbunare, răsplătind lipsa de amabilitate cu bunăvoinţa.

Este fără părtinire, în sensul că nu caută la faţa omului, nu dă dovadă de favoritism. Este imparţială în tratamentul aplicat altora. În fine, înţelepciunea adevărată este nefăţarnică, adică sinceră şi transparentă. Nu se preface că este altceva decât e în realitate.

Să însăilăm acum toate aceste gânduri, pentru a alcătui portretele a doi oameni: omul cu adevărat înţelept şi omul cu înţelepciune falsă.

Omul cu adevărat înţelept este cu adevărat smerit. El îi stimează pe alţii, considerându-i mai buni decât el. El nu-şi dă aere, ci se străduieşte să-i facă pe oameni să se simtă în largul lor, de îndată ce ia contact cu ei. Comportarea lui nu este ca aceea a lumii înconjurătoare, căci este din altă lume. El nu trăieşte pentru trup, ci pentru duh. Prin cuvintele şi faptele sale, el te face să te gândeşti la Domnul Isus. Viaţa lui este curată. El însuşi este curat din punct de vedere moral şi spiritual. Apoi este paşnic. Va suporta insulta şi acuzaţiile false, refuzând să se răzbune sau chiar să se justifice. Este blând, manierat şi are o inimă tandră. Te poţi înţelege cu el, poţi să-l convingi, pentru că este dispus să privească lucrurile din punctul tău de vedere. Nu este vindictiv, ci întotdeauna gata să-i ierte pe cei care i-au greşit. Nu numai atât, dar şi-a făcut obicei din a se purta cu omenie faţă de alţii, în special cu cei care nu merită. Şi apoi se poartă la fel cu toţii, nu practică favoritismul. Cei bogaţi merită acelaşi tratament ca şi săracii. Celor mari nu li se acordă tratament preferenţial în detrimentul oamenilor de rând. În fine el nu este ipocrit. Nu spune una şi face alta. Sau ceea ce spune aceea şi gândeşte. Nu-l vei auzi niciodată linguşindu-i pe alţii. Rosteşte adevărul şi niciodată nu se ascunde după o mască.

Nu tot aşa este omul cu înţelepciune lumească. Inima lui este plină de invidie şi ceartă. În goana sa după înavuţire, devine intolerant faţă de orice competitor sau rival, în comportarea sa nu este nimic nobil, căci ea nu se ridică mai presus de acest pământ. El trăieşte doar pentru a-şi satisface apetiturile naturale - aidoma animalelor. Iar metodele sale sunt pline de cruzime şi perfidie - de-a dreptul diavoleşti. Sub costumul său bine călcat se ascunde o viaţă de necurăţie. Gândurile din viaţa sa sunt poluate, morala lui e decăzută iar vorbirea îi este necurată. Este certăreţ cu toţi cei care îndrăznesc să-l contrazică sau îl supără cu ceva. Acasă, la serviciu, în viaţa socială este într-o permanentă stare de vrajbă. Este nemilos, aspru şi impunător, nepoliticos şi bădăran. Oamenii nu se pot apropia de el cu uşurinţă, pentru că-i ţine la distanţă. Este imposibil să stai de vorbă cu el în linişte, să încerci să te înţelegi cu el. El deja a luat o hotărâre în mintea lui şi nu-l mai poţi face să se răzgândească, în ruptul capului. Opiniile lui nu suferă nici o modificare. Este neiertător şi vindictiv. Când l-a prins pe cineva cu o greşeală sau eroare cât de mică, este necruţător, slobozind un şuvoi de cuvinte dure, ocări şi un potop de critici. Pe oameni îi plasează pe scara proprie a valorilor, în funcţie de foloasele pe care le poate trage de pe urma lor. Când nu mai prezintă nici un interes pentru el, după ce s-a folosit de ei, când ştie că nu va mai profita de pe urma lor, nu-i mai bagă în seamă. În fine, omul acesta e cu două feţe şi nesincer. Niciodată nu poţi fi sigur de el. Nu te poţi bizui nici pe cuvintele lui, nici pe faptele sale.

Iacov încheie capitolul cu cuvintele: „Acum (însă) roadă neprihănirii este semănată în pace de cei care fac pace." Versetul acesta stabileşte veriga de legătură dintre cele discutate anterior şi cele ce urmează. Am învăţat deja că înţelepciunea adevărată este paşnică, iubitoare de pace. În capitolul următor vom constata că există conflicte în rândurile copiilor lui Dumnezeu. Aici ni se aminteşte că viaţa este ca procesul ”fermieritului”. Elementele ecuaţiei sunt: Fermierul (omul înţelept care este făcător de pace); apoi clima (pacea); şi secerişul (neprihănirea). Fermierul vrea să culeagă o recoltă de neprihănire. Este cu putinţă acest lucru într-o atmosferă de certuri şi ciorovăieli? Nicidecum! Semănatul trebuie să se facă în condiţii de pace, de către persoane cu atitudine paşnică. Atunci se va culege o recoltă îmbelşugată de dreptate, atât în viaţa lor, cât şi a celor pe care îi slujesc.

Încă o dată Iacov ne-a pus credinţa la probă, de data aceasta cu privire la tipul de înţelepciune pe care trebuie să-l etalăm în viaţa noastră de zi cu zi. Trebuie să ne punem următoarea întrebare: „îi respect eu oare mai mult pe trufaşii acestei lumi, decât pe credincioşii smeriţi în Domnul Isus?" „Îl slujesc eu pe Domnul fără să-mi pese cine va fi elogiat sau va primi credit pentru asta?" „Sunt eu vinovat de faptul că am recurs la linguşeli, pentru a-i manipula pe oameni, pentru a-mi urmări scopurile?" „Nutresc eu oare în inimă gelozie şi resentimente?" „Recurg eu la cuvinte sarcastice şi la remarci tăioase?" „Sunt eu curat în gândire, în vorbire şi pe plan moral?"

Iacov a scos în evidenţă că omul înţelept iubeşte pacea. Acum el îşi aduce aminte de certurile ce există între copiii lui Dumnezeu. Care să fie cauza acestora? De ce există atâtea familii nefericite şi atâtea biserici dezbinate? De ce există atâtea vrajbe, duşmănii şi supărări între lucrătorii creştini din ţară şi între misionarii din străinătate? Motivul este faptul că în permanenţă ne străduim să ne satisfacem pofta după plăceri şi avuţii, căutând mereu să-i întrecem pe alţii, să fim mai grozavi decât ei.

Realitatea tristă e că există războaie şi lupte între creştini. Ar fi nerealist să încercăm să sugerăm că paragraful acesta nu se referă la credincioşi. Ar însemna să-l secătuim de toată valoarea şi învăţătura pe care doreşte să ne-o împărtăşească. Care este cauza tuturor acestor lupte? Ele izvorăsc din dorinţele puternice din lăuntrul nostru, care se zbat încontinuu, căutând să fie satisfăcute. Există în noi pofta de a acumula bunuri materiale. Suntem mânaţi apoi de dorinţa după prestigiu. Tânjim în lăuntrul nostru după plăcere, după satisfacerea apetitelor trupeşti. Toate aceste forţe puternice acţionează în lăuntrul nostru şi niciodată nu suntem mulţumiţi, ci întotdeauna vrem să ni se dea mai mult. Cu toate acestea, se pare că mereu suntem frustraţi, în dorinţa noastră de a căpăta ceea ce dorim. Dorinţa aceasta neîmplinită din noi este atât de puternică încât suntem gata să-i călcăm în picioare pe cei care par să ne obstrucţioneze înaintarea. Iacov spune: „Voi ucideţi", înţelegând acest lucru în sens figurat. Cu alte cuvinte, nu comitem crime fizice, dar mânia, gelozia şi cruzimea care se scurg din noi constituie o crimă în embrion.

Noi poftim şi nu avem. Dorim să posedăm lucruri mai frumoase şi mai numeroase decât ale altora. Şi în încercarea aceasta, ne trezim că am ajuns să ne certăm şi să ne sfâşiem unii pe alţii.

Un tânăr şi o tânără - să le spunem Ioan şi Angela - tocmai s-au căsătorit. Ioan are un serviciu destul de bine remunerat. Angela doreşte o casă la fel de mare ca aceea a celorlalte familii de tineri din biserică. Ioan doreşte o maşină cu un an de fabricaţie recent. Angela doreşte să aibă în casă mobilă de calitate şi aparatură modernă. Unele din aceste lucruri vor trebui cumpărate pe rate. Dar salariul lui Ioan nu este suficient pentru a face faţă acestor presiuni financiare. Apoi în viaţa tinerei familii intervine un copilaş, care reclamă alte cheltuieli, pe fondul unui buget foarte dezechilibrat. Pe măsură ce cresc pretenţiile Angelei, Ioan devine tot mai nervos şi irascibil. Angela se răzbună, începând să-l cicălească şi să plângă tot mai des. Nu după mult timp, pereţii casei încep să se cutremure de certurile care izbucnesc în acest cămin. Materialismul a început să distrugă această familie.

Pe de altă parte, s-ar putea ca Angela să fie geloasă, considerând că Bob şi Suzana Smith ocupă un loc mai proeminent în adunare decât ea şi Ioan. Curând ea va începe să facă remarci tăioase faţă de Suzana. Pe măsură ce bătălia dintre cele două creşte în intensitate, între Ioan şi Bob izbucneşte de asemenea un conflict. Apoi alţi creştini se alătură uneia sau alteia dintre cele două tabere şi astfel adunarea este dezbinată - doar pentru faptul că o persoană este avidă după prestanţă.

Iată dar unde rezidă sursa ciorovăielilor şi certurilor dintre credincioşi: în dorinţa de a avea mai mult şi în gelozia pe care o stârneşte o atare lăcomie în alţii. În engleză avem o expresie care încearcă să îmbrace acest fenomen într-un veşmânt mai respectabil: „Keeping up with the Joneses" (adică a ţine pasul cu Ioneştii, a nu te lăsa mai prejos de alţii). Mai precis am putea defini acest fenomen drept lăcomie, rapacitate şi invidie. Dorinţa devine la un moment atât de puternică încât oamenii sunt dispuşi să facă aproape orice pentru a-şi satisface poftele. Ei nu pricep că adevărata plăcere nu se găseşte pe această cale, ci în atitudinea de a ne mulţumi cu alimentele şi îmbrăcămintea pe care le avem (1Timotei 6:8).

Rugăciunea este metoda corectă de rezolvare a acestei probleme. „Nu vă certaţi. Nu polemizaţi. Nu vă luptaţi, ci rugaţi-vă!". Iacov spune: „Nu aveţi pentru că nu cereţi." În loc să aducem aceste lucruri înaintea Domnului în rugăciune, noi încercăm să obţinem ceea ce dorim prin propriile noastre eforturi. Dacă dorim un lucru pe care nu-i avem, să-l cerem de la Dumnezeu. Dacă cerem, dar nu ni se răspunde la rugăciune, care să fie explicaţia? Înseamnă că motivele noastre nu au fost curate. Noi nu am dorit aceste bunuri pentru slava lui Dumnezeu sau spre folosul semenilor noştri, ci ni le-am dorit pentru gratificarea eului nostru, ca să ne satisfacă apetiturile noastre naturale. Dumnezeu nu promite că va răspunde la asemenea rugăciuni.

Ce lecţie aprofundată de psihologie avem în aceste versete de la începutul capitolului 4! Dacă oamenii ar fi mulţumiţi cu ceea ce le-a dat Dumnezeu, ce conflicte şi tulburări ar fi evitate! Dacă ne-am iubi aproapele ca pe noi înşine, şi am fi mai interesaţi în a împărţi cu alţii ceea ce avem, decât în a acapara pentru noi înşine, ce atmosferă de pace s-ar crea! Dacă am urma porunca Mântuitorului, de a renunţa la toate, în loc de a aduna cât mai mult; de a ne strânge comori în cer, mai degrabă decât pe pământ, ce repede ar înceta neînţelegerile!

Isus condamnă iubirea excesivă a lucrurilor materiale, echivalând-o cu adulter spiritual (majoritatea manuscriselor conţin termenii: „adulteri şi adultere", sugerându-se astfel că ar fi existat imoralitate în sens concret în adunările cărora li se adresează epistola. Manuscrisul alexandrin conţine doar forma feminină: „adultere", care ne obligă aproape sigur să acceptăm un sens figurat. Versiunile KJV şi NKJV permit ambele sensuri, adulter fizic şi/sau spiritual.). Dumnezeu vrea să-L iubim pe El mai întâi şi cel mai mult. Când iubim lucrurile trecătoare ale acestei lumi, suntem neloiali şi necredincioşi faţă de El.

Lăcomia este o formă de idolatrie. Ea înseamnă că dorim cu ardoare un lucru pe care Dumnezeu nu doreşte să-l avem. Înseamnă că ne-am întronat în inimă un idol, că punem mai mare preţ pe lucrurile materiale, decât pe voia lui Dumnezeu. Prin urmare, lăcomia este idolatrie şi idolatria este o formă de infidelitate spirituală faţă de Domnul.

Spiritul lumesc este de asemenea vrăjmăşie cu Dumnezeu. Lumea nu înseamnă aici planeta pe care locuim, ci lumea naturii din jurul nostru. Este sistemul pe care l-a făurit omul pentru el însuşi, în efortul de a satisface pofta ochilor, pofta cărnii şi mândria vieţii. În cadrul acestui sistem nu este loc pentru Dumnezeu sau pentru Fiul Său. S-ar putea să fie lumea artelor, a culturii, a educaţiei, ştiinţei sau chiar a religiei. Dar este o sferă în care numele lui Cristos nu este binevenit, ba chiar este interzis. Iar dacă e totuşi acceptat, aceasta e numai de formă. Pe scurt, este lumea sau omenirea din afara sferei bisericii adevărate. A fi prieten cu acest sistem înseamnă a fi vrăjmaş cu Dumnezeu. Căci tocmai lumea aceasta L-a răstignit pe Domnul vieţii şi al slavei. De fapt, lumea religioasă a fost aceea care a jucat un rol hotărâtor în omorârea Sa. Aşadar, cât de groaznic este doar să ne gândim că credincioşii ar putea vreodată dori să meargă la braţ cu lumea care L-a ucis pe Mântuitorul lor!

Versetul 5 este unul dintre cele mai dificile din întreaga epistolă: Credeţi că degeaba spune Scriptura: „Duhul care locuieşte în noi ne doreşte cu gelozie"?

Prima dificultate rezidă în faptul că Iacov pare să citeze din Vechiul Testament. Dar aceste cuvinte nu se găsesc nicăieri în Vechiul Testament, nici măcar în cărţile apocrife. Există două explicaţii posibile: Prima, constă în faptul că deşi nu regăsim în Vechiul Testament aceste cuvinte în forma exactă în care au fost redate de Iacov, s-ar putea ca el să le fi citat ca rezumat al învăţăturii generale a Scripturii. A doua soluţie ar fi cea oferită de versiunea RV, unde versetul este rupt în două întrebări: „Sau credeţi că degeaba vorbeşte Scriptura? Ne iubeşte oare cu gelozie Duhul, pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi?" Cu alte cuvinte ideea care se desprinde de aici este că în condamnarea spiritului competitiv şi lumesc, Biblia nu face risipă de cuvinte.

A doua dificultate majoră a versetului 5 rezidă în a doua parte a sa. Problema constă în a stabili dacă duhul este Duhul Sfânt ca în NKJV (manuscrisele cele mai vechi nu elaboraseră încă forme separate pentru litere majuscule şi minuscule. În mod ideal, ar trebui să existe un „D" situat undeva între litera majusculă „D" şi cea minusculă, pentru a indica în Noul Testament pasajele în care nu este clar dacă se vorbeşte despre Duhul sau duhul. Întrucât nu există această formă intermediară, traducătorii şi editorii trebuie să decidă în funcţie de context. Aici şi în alte pasaje există deosebiri de vederi în rândul cercetătorilor avizaţi ai Bibliei) sau duhul geloziei pline de pasiune. Dacă prima variantă este cea valabilă, atunci tălmăcirea este că Duhul Sfânt, pe care Dumnezeu l-a pus să locuiască în noi, nu este sursa poftei şi geloziei care duc la certuri; mai degrabă, El doreşte cu gelozie ca noi să fim devotaţi pe de-a-ntregul lui Cristos. Dacă acesta este sensul versetului, atunci reiese că duhul care locuieşte în noi, adică duhul de poftă şi invidie, este cauza tuturor infidelităţilor noastre faţă de Dumnezeu.

Dar El ne dă har şi mai mult. În primele cinci versete am văzut cât de rea poate fi firea veche din credincios. Acum aflăm că nu suntem lăsaţi singuri să ne ocupăm de poftele firii, în propriile noastre puteri. Slavă Domnului, El ne dă har mai mult sau tărie ori" de câte ori avem nevoie (Evrei 4:16). El a făgăduit: „...ca zilele tale aşa va fi tăria ta" (Deuteronom 33:25).

Când poverile apasă mai greu, El dă mai mult har,

Şi trimite mai multă tărie, când truda sporeşte,

La strâmtorări noi, El adaugă îndurarea Sa,

Iar când se-nmulţesc încercările, El înmulţeşte pacea Sa.

Annie Johnson Flint

Pentru a dovedi că Dumnezeu dă harul în măsura în care avem nevoie de el, Iacov citează textul de la Proverbe 3:34, aici găsim în plus gândul conform căruia celor smeriţi, nu celor mândri le este făgăduit harul. Dumnezeu se împotriveşte celor mândri, dar nu se poate împotrivi duhului zdrobit.

În versetele 7-10, găsim şase paşi ce trebuie făcuţi atunci când este o adevărată pocăinţă. Iacov şi-a ridicat până acum glasul împotriva păcatelor comise de sfinţi. Cuvintele sale au străpuns inimile ca nişte săgeţi osânditoare, căzând ca nişte tunete izvorâte de la tronul lui Dumnezeu. Ne dăm seama că prin el ne-a vorbit chiar Dumnezeu. Inimile noastre s-au plecat sub înrâurirea cuvintelor Sale. Dar acum se pune întrebarea: „Ce vom face?"

Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne supunem lui Dumnezeu. Asta înseamnă că trebuie să-I fim supuşi, gata să-L ascultăm când ne vorbeşte şi să facem ceea ce ne spune. Trebuie să fim cu inima zdrobită, iar nu mândri sau îndărătnici.

Apoi trebuie să ne împotrivim diavolului. Acest lucru îl facem închizându-ne urechile şi inimile la sugestiile şi ispitele sale. De asemenea ne împotrivim diavolului folosind Scriptura ca pe Sabia Duhului, ca să-l respingem. Dacă ne împotrivim lui, el va fugi de la noi.

Apoi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu. Şi acest lucru îl facem prin rugăciune. Trebuie să venim înaintea Lui printr-o rugăciune disperată dar plină de credinţă, spunându-I tot ce ne apasă pe inimă. Apropiindu-ne astfel de El, constatăm că şi El Se va apropia de noi. Noi am crezut că El va fi departe de noi, datorită atitudinii noastre fireşti şi lumeşti, dar când ne apropiem de El, El ne iartă şi ne reface.

Al patrulea pas este: Spălaţi-vă mâinile, păcătoşilor; curaţi ţi-vă inima, oameni cu inima împărţită! Mâinile se referă la acţiunile noastre iar inimile reprezintă motivele şi dorinţele noastre. Noi ne curăţim mâinile şi ne purificăm inimile mărturisindu-ne şi lăsându-ne de păcate, atât în lăuntrul nostru, cât şi în afară. Ca păcătoşi avem nevoie să ne mărturisim faptele rele; ca oameni cu inima împărţită, trebuie să mărturisim duplicitatea din inimile noastre, motivaţia noastră greşită.

Mărturisirea trebuie însoţită de o adâncă părere de rău şi căinţă pentru păcat. Simţiţi-vă mizeria, întristaţi-vă şi plângeţi! Râsul vostru să se prefacă în plâns şi bucuria voastră în întristare! Când Dumnezeu ne cercetează, mustrându-ne pentru păcatele comise, nu mai este timp de pierdut, ci trebuie să ne proşternem înaintea Lui şi să plângem pentru păcătoşenia noastră, pentru lipsa de putere, pentru răceala noastră şi pentru starea de ne-rodnicie. Trebuie să ne smerim şi să plângem pentru materialismul nostru, pentru secularismul şi formalismul nostru. Atât în lăuntrul nostru, cât şi în afară, trebuie să manifestăm roadă pocăinţei evlavioase.

În fine, trebuie să ne smerim înaintea Domnului. Dacă ne proşternem cu adevărat în ţărână la picioarele Sale, El ne va ridica la timpul potrivit.

Prin urmare, acesta este modul de a răspunde atunci când Domnul ne descopere starea în care ne aflăm. Prea de multe ori lucrurile nu se întâmplă aşa cum ar trebui. De pildă, uneori, ne aflăm la adunare, unde auzim clar cum ne vorbeşte Dumnezeu inimii noastre. Suntem pentru moment mişcaţi şi umpluţi de hotărâri mari. Dar când se termină adunarea, oamenii se iau cu vorba şi uită de cele serioase. Întreaga atmosferă a serviciului se destramă iar puterea se risipeşte şi Duhul lui Dumnezeu e stins.

În continuare Iacov se ocupă de vorbirea de rău împotriva unui frate. Cineva a spus că trebuie să ne punem trei întrebări înainte de a începe să-i criticăm pe alţii: De ce folos va fi această critică pentru fratele meu? De ce folos îmi va fi mie însumi? În ce măsură această critică va fi spre slava lui Dumnezeu?

Legea regală a iubirii spune că trebuie să ne iubim semenii ca pe noi înşine. Prin urmare, a vorbi de rău împotriva unui frate sau a-i judecata motivele este totuna cu a vorbi împotriva acestei legi şi a o condamna, dispreţuind-o. A călca legea cu voia înseamnă a o trata fără respect. Este ca şi când am spune că legea este bună, şi nevrednică de a fi respectată. „Cine refuză să asculte afirmă, practic, că n-ar trebui să existe lege." Aşadar cel care vorbeşte de rău împotriva unui frate este pus în poziţia ciudată de a fi judecător, mai degrabă decât cel care trebuie judecat. El se postează pe o poziţie superioară legii, mai degrabă decât aceea de supunere faţă de lege. Dar numai Dumnezeu este superior legii; El este Cel care a dat legea şi Care judecă după lege. Atunci cine are îndrăzneala de a uzurpa locul lui Dumnezeu, judecându-l pe altul?"

Următorul păcat pe care Iacov îl condamnă este acela de a-ţi face planuri, de a te încrede în forţele proprii şi a te lăuda că vei face cutare sau cutare lucru, fără să ţii cont de Dumnezeu, acţionând independent de El (versetele 13-16). Iacov ne prezintă imaginea unui om de afaceri, care şi-a întocmit un plan complet pentru viitor. Observaţi detaliile avute de el în vedere: timpul (astăzi sau mâine); personalul (noi); locul (în cutare cetate); durata (vom sta acolo un an); activitatea (vom cumpăra şi vom vinde); şi rezultatele anticipate (vom obţine un profit). Ce lipseşte din acest tablou? Nici măcar o dată omul acesta nu-L pomeneşte pe Dumnezeu, nu-L include în afacerile sale. În viaţă, este, desigur, nevoie să facem anumite planuri de viitor, dar este un păcat a le face singuri, fără să ţinem seama de Dumnezeu. A spune: „Noi vom" sau „Eu voi" este esenţa păcatului. Observaţi, de pildă, cu câtă frecvenţă revine această sintagmă: „Voi..." În cazul lui Lucifer, la Isaia 14:13,14: „Tu ai zis în inima ta: «Mă voi sui până la ceruri, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de scaunul lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării, în adâncimile miază-noaptei; mă voi ridica mai sus de vârful norilor, voi fi ca Cel Prea înalt.

Este greşit să plănuim ca şi când ziua de mâine ar fi sigură. „Nu spune... mâine" (Proverbe 3:28). Noi nu ştim ce poate aduce ziua de mâine. Viaţa noastră este nesigură şi imprevizibilă, ca un „nor de fum" (sau ca un abur)

În toate planurile noastre trebuie să-L consultăm pe Dumnezeu şi toate planurile trebuie să le întocmim după voia Sa. Trebuie să trăim şi să vorbim în deplină conştientă de faptul că destinele noastre sunt în mâna Sa. Trebuie să spunem: „Dacă Domnul va voi, vom trăi şi vom face cutare lucru." Astfel în cartea Fapte vedem că Pavel spune: „Dacă va voi Dumnezeu, mă voi întoarce iarăşi la voi" (18:21) iar la 1Corinteni 4:19 el scrie: „Dacă Domnul va voi, voi veni în curând la voi." Uneori creştinii recurg la literele: „D.V." pentru a exprima această bizuire pe Domnul, această dependenţă de Dumnezeu. Este vorba de iniţialele a două cuvinte din latină: Deo volente, însemnând: Dacă va voi Dumnezeu.

Dar acum voi vă lăudaţi cu aroganţa voastră, scrie Iacov. Creştinii se lăudau cu planurile lor de viitor, fiind aroganţi în încrederea loc că nimic nu va interveni ca să le strice planurile. Ei se purtau ca şi când erau stăpâni pe soarta lor. Orice laudă de acest fel este rea pentru că nu ţine cont de Dumnezeu.

Deci, cine ştie să facă binele şi nu-l face păcătuieşte. În acest context, a face binele înseamnă a-L include pe Dumnezeu în orice aspect al vieţii noastre, a trăi clipă de clipă bizuindu-ne pe El. Dacă ştim că trebuie să facem acest lucru, şi nu-l facem, atunci în mod clar păcătuim. Desigur, principiul are o aplicaţie mai largă. În orice domeniu al vieţii, ori de câte ori se iveşte prilejul de a face bine, devenim îndată responsabili pentru a face acest lucru. Dacă ştim ce e bine, avem obligaţia să trăim în lumina acelei descoperiri. Eşecul de a face acest lucru este un păcat împotriva lui Dumnezeu, împotriva semenilor noştri şi împotriva noastră înşine.

În capitolul 4 Iacov ne-a adus la judecată cu privire la lăcomie şi conflicte, cu privire la vorbirea de rău şi cu privire la alcătuirea de planuri fără să-L consultăm pe Domnul. Aşadar să ne punem următoarele întrebări: Sunt eu dornic mereu de a obţine tot mai mult, sau mă mulţumesc cu ceea ce am? Îi invidiez pe cei care posedă mai multe avuţii decât mine? Mă rog înainte de a cumpăra? Iar când Dumnezeu îmi vorbeşte, mă supun eu, sau mă împotrivesc? Vorbesc eu împotriva fraţilor mei? Fac eu planuri fără să-L consult pe Domnul?

Mai întâi, el îi cheamă pe bogaţi să plângă şi să bocească din pricina nenorocirilor care vor veni curând peste ei, când vor trebui să-L întâlnească pe Dumnezeu. Atunci ei vor fi umpluţi de ruşine şi remuşcare. Atunci vor vedea că au fost administratori nevrednici ai bunurilor ce le-au fost încredinţate. Vor plânge pentru toate prilejurile irosite. Vor boci pentru lăcomia şi egoismul lor. Vor fi mustraţi în cugetul lor pentru metodele ne-echitabile practicate faţă de salariaţii lor. Vor vedea ce mare e păcatul de a fi căutat siguranţa în lucrurile materiale, mai degrabă decât în Domnul. Şi vor vărsa lacrimi fierbinţi pentru modul în care s-au complăcut în satisfacerea tuturor plăcerilor. Iacov menţionează patru păcate cardinale ale bogaţilor. Primul este acumularea de bogăţii.

„Bogăţiile voastre sunt ruinate", spune Iacov, „iar hainele stocate de voi sunt roase de molii. Aurul şi argintul vostru şi-au pierdut luciul. Şi însăşi această pierdere a luciului va constitui dovada faptului că aţi stocat cu răutate şi vă veţi feri de ele ca şi când ar fi incandescente".

Nicăieri în Biblie nu este scris că e un păcat a fi bogat. Aşa, de pildă, cineva poate moşteni o avere peste noapte. Desigur, el nu a comis nici un păcat pentru că s-a îmbogăţit dintr-odată. Dar este scris în Biblie că e un păcat să adunăm bogăţii. Domnul Isus a interzis în mod expres acumularea de bogăţii, când a spus: „Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde hoţii le sapă şi le fură. Ci strângeţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta" (Matei 6.19-21).

La Iacov bogăţiile îmbracă patru forme: bogăţii, haine, aur şi argint. În vremurile biblice, bogăţia se măsura de obicei sub formă de grâne, untdelemn şi alte produse naturale, precum şi sub formă de îmbrăcăminte, aur şi argint. Poate că atunci când Iacov spune: „Bogăţiile voastre s-au stricat" se referă la faptul că grâul a făcut viermi iar untdelemnul s-a râncezit. Cu alte cuvinte, aceste bunuri au fost stocate până când s-au stricat, deşi ele ar fi putut fi întrebuinţate pentru hrănirea celor săraci. Acum însă nu mai sunt bune de nimic. „Hainele voastre sunt roase de molii," spune el. Or, hainele purtate nu sunt mâncate de molii. Dar atunci când dulapurile sunt ticsite de haine, rareori îmbrăcate, ele vor atrage atenţia moliilor. Pentru Iacov este o abatere morală să stochezi haine în felul acesta, când atâţia oameni din lume au nevoi disperate.

Aurul şi argintul vostru s-au ros şi coroziunea lor va sta mărturie împotriva voastră şi vor mușca din carnea voastră ca focul, spune Iacov în continuare. Aurul şi argintul nu ruginesc, dar îşi pierd luciul şi se decolorează şi, în anumite condiţii necorespunzătoare de stocare, ar putea fi supuse coroziunii. În loc să pună la bătaie banii lor, pentru alimentaţia celor săraci, îmbrăcarea celor lipsiţi şi asigurarea cu medicamente a celor bolnavi, precum şi pentru vestirea evangheliei, bogaţii şi-au strâns banii la ciorap, cum se spune, fără ca ei să aducă vreun folos cuiva. În cele din urmă, şi-au pierdut valoarea.

Prin coroziune se înţelege scoaterea din uz şi, în cele din urmă, degradarea. Or, tocmai această coroziune va constitui o probă încriminatorie împotriva bogaţilor. Dacă aşa stăteau lucrurile în cazul bogaţilor din vremea lui Iacov, cu cât mai adevărat este acest lucru în cazul credincioşilor din zilele noastre? De ce osândă vom avea noi parte, dacă am dispus de mijloacele necesare pentru vestirea şi răspândirea Evangheliei, dar nu ne-am folosit de ele? Dacă am stocat lucruri materiale, când acestea puteau fi folosite pentru mântuirea de suflete? Sintagma: coroziunea lor... va mușca din carnea voastră ca focul înseamnă că eşecul lor de a pune bogăţiile lor în folosul altora le va pricinui cumplite suferinţe şi remuşcări. Când în sfârşit li se vor deschide ochii şi vor vedea la ce adâncimi de cruzime i-a adus egoismul şi lăcomia lor (a se citi: bijuterii scumpe, haine elegante, case luxoase, automobile de lux), vor fi fierţi şi-i va frige această experienţă.

Al doilea păcat atacat de Iacov este acumularea bogăţiilor prin jecmănirea angajaţilor. Lucrătorii care au secerat câmpiile nu şi-au primit plata ce li se cuvenea. Toate protestele lor şi revendicările de a li se face dreptate au rămas fără nici un răspuns, ei neavând pe nimeni aici jos pe pământ care să pledeze cu succes cauza lor. Dar strigătele lor au fost auzite de Domnul Sabaot (adică, în ebraică, „Domnul oştirilor"). Cel ce are sub comanda Sa oştirile cerului îşi arată puterea în sprijinul maselor de oameni asupriţi de pe pământ. Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic le va veni în ajutor şi-i va răzbuna. Astfel, Biblia condamnă nu numai stocarea bogăţiilor, ci şi acumularea avuţiilor prin mijloace necinstite. Pe lângă păcatul de a nu-i remunera pe salariaţi cu plata cuvenită, Iacov ar fi putut menţiona şi falsificarea declaraţiilor de impozit, înşelăciunile comise la cântar şi la măsurători, mituirea unor inspectori locali şi a altor oficialităţi, nesinceritatea în reclame şi falsurile comise în actele de decontare.

În continuare Iacov înfierează viaţa de huzur a bogaţilor. Bijuterii scumpe, haine elegante, bucate alese şi case luxoase - cum îşi pot permite ei să risipească toate aceste bogăţii doar pentru a-şi satisface pretenţiile eului, când atâtea mulţimi de oameni trec prin lipsuri de tot felul? Sau, ca să aplicăm textul la situaţia din zilele noastre, cum vom putea găsi justificare pentru afluenţa şi extravaganţa bisericii şi a creştinilor? Trăim într-o lume în care mii de oameni mor zilnic de malnutriţie. Peste cincizeci la sută din populaţia lumii nu a auzit niciodată de Domnul Isus Cristos. Într-o asemenea lume, cum ne putem permite să cumpărăm maşini de lux, limuzine şi iahturi? Cum putem cheltui banii Domnului

stând la hoteluri de lux, mâncând la restaurante scumpe sau satisfăcându-ne gusturile cu lucruri scumpe? Când e suficient să ne ducem la Cuvântul lui Dumnezeu, să privim în jurul nostru, la nevoile acute ce se manifesta peste tot în lume şi să ne cercetăm propriul instinct al compasiunii, pentru a vedea că Biblia ne învaţă că este greşit să trăim în confort şi în lux, în largul nostru, atâta timp cât mai este un singur suflet care n-a auzit Evanghelia.

Cei care trăiesc în plăceri, în lux şi lipsiţi de orice îngrădiri sunt asemănaţi cu cei ce şi-au săturat inimile într-o zi de măcel - asemenea animalelor care au fost îngrăşate, înainte de a fi tăiate, sau ca soldaţii ce pradă, în timp ce alţii pier în jurul lor.

Ultima acuză adusă bogaţilor este că l-au condamnat şi omorât pe cei drept, care nu li se împotrivea. Unii cred că cel drept, cel neprihănit este Domnul Isus. Dar moartea Lui a fost provocată de tagma celor religioşi, iar nu a celor bogaţi. Probabil că prin cel drept se înţelege oamenii nevinovaţi în general. Iacov se gândeşte la modul dur şi inuman în care cei bogaţi şi-au tratat de obicei subalternii, pe care i-au condamnat prin acuzaţii false, prin cuvinte de ocara şi prin ameninţări. I-au ucis, chiar dacă nu pe faţă, atunci supunându-i la munci istovitoare şi dându-le mai puţin decât li se cuvenea. Iar cei nevinovaţi nu le-au opus nici o rezistenţă, pentru că orice protest ar fi fost probabil însoţit de alte brutalităţi sau de concediere.

Iacov îşi îndreaptă acum atenţia spre credincioşii care erau asupriţi, îndemnâdu-i să aibă răbdare. Motivul răbdării: venirea Domnului - aceasta fiind fie o referire la Răpire, fie la venirea lui Cristos pentru a domni. Ambele ispotaze ale venirii Domnului sunt prezentate în Noul Testament ca stimulent la răbdare.

Plugarul ilustrează nevoia de a avea răbdare, căci el nu seceră în ziua în care sădeşte, ci abia după un timp destul de îndelungat. Mai întâi trebuie să cadă ploaia, pentru ca seminţele să germineze. Apoi, la sfârşitul sezonului, va veni ploaia târzie, necesară pentru ca roadele să dea în pârg. Unii văd în această referire la ploaia timpurie şi târzie o promisiune, în sensul că binecuvântările Zilei Cinci-zecimii se vor repeta în perioada premergătoare întoarcerii Domnului, dar tonul general al Scripturii Noului Testament pare să descurajeze această aşteptare. Totuşi nimic nu ne împiedică să ne aşteptăm ca Domnul să aibă o mică rămăşiţă de credincioşi care să ardă pentru Domnul, cu toată râvna pentru Dumnezeu şi pentru evanghelizarea lumii. N-ar putea fi modalitate mai bună de a-L aştepta pe Mântuitorul decât asta!

Nedreptăţile de pe acest pământ vor fi îndreptate la venirea Domnului. Prin urmare, copiii Lui trebuie să aibă răbdare, ca plugarul. Inimile lor trebuie să fie statornicite, în siguranţa venirii Sale.

În vremurile de prigoană şi strâmtorare, nu de puţine ori victimele încep să se sfâşie între ele. Este o trăsătură ciudată a naturii umane că în momente de tensiune avem accese de furie chiar împotriva celor mai dragi din jurul nostru. De unde şi avertismentul: Nu bombăniţi unii împotriva altora, fraţilor, ca să nu fiţi condamnaţi! (atât textul critic, cât şi textele majoritare conţin cuvântul: „judecaţi", dar contextul sugerează un verdict negativ, prin urmare, varianta „ca să nu fiţi condamnaţi" este valabilă) Versetul acesta are un mesaj pentru slujitorii Domnului care lucrează cot la cot în condiţii grele. Tocmai de aceea nu trebuie să îngăduim să se adune resentimente în lăuntrul nostru. Pentru că Judecătorul este chiar la uşă! Şi El ştie ce gândim. Curând vom sta înaintea Scaunului de Judecată al lui Cristos, pentru a da socoteală. Prin urmare, să nu judecăm, ca să nu fim judecaţi.

Profeţii din Vechiul Testament ne sunt oferiţi ca exemplu de suferinţă şi răbdare. Observaţi că suferinţa vine înaintea răbdării. „Necazul lucrează răbdare (perseverenţă)" (Romani 5:3). După cum am arătat deja, răbdarea în Noul Testament înseamnă tărie de caracter sau statornicie. Datorită credincioşiei de care au dat dovadă în vestirea cuvântului Domnului, profeţii au fost persecutaţi fără milă. Totuşi ei au rămas neclintiţi, ca şi cum L-ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut (Evrei 11:27,32-40).

Privim profeţi cum ar fi Isaia, Ieremia şi Daniel cu mult respect, onorându-i pentru viaţa lor de râvnă şi devoţiune. În acest sens, îi numim binecuvântaţi. Suntem de acord că ei au avut dreptate iar lumea a greşit. Ei bine, să nu uităm că ei au trecut prin mari încercări şi suferinţe şi că au îndurat, răbdând strâmtorările prin care au trecut. Dacă dorim să fim şi noi binecuvântaţi, e de la sine înţeles că va trebui să trecem şi noi prin aceleaşi experienţe.

Iov este un exemplu minunat de perseverenţă sau tărie de caracter. Puţini oameni din istorie, ba poate nici unul, nu au trecut prin suferinţe şi pierderi atât de mari într-un timp atât de scurt ca Iov. Cu toate acestea, Iov niciodată nu L-a blestemat pe Dumnezeu, nici nu I-a întors spatele. În cele din urmă, răbdarea i-a fost răsplătită. Dumnezeu S-a descoperit pe Sine, ca întotdeauna, ca un Dumnezeu plin de milă şi de îndurare.

Dacă nu am cunoaşte ceea ce Iacov numeşte drept sfârşitul dat de Domnul (adică deznodământul impus de El), am fi ispitiţi să-i invidiem pe cei răi.

Asaf a fost cuprins de invidie când a văzut prosperitatea celor răi (Psalmul 73:3-17). Cu cât s-a gândit mai mult la ea, cu atât mai tulburat a fost. Apoi s-a dus în templul lui Dumnezeu şi a înţeles care e sfârşitul acestora. Îndată după aceea toată invidia i s-a risipit.

David a avut aceeaşi experienţă. În Psalmul 17:15 el descrie partea credinciosului în viaţa de apoi. Având în vedere toate acestea, credinciosul are toate motivele să fie statornic. În cazul lui Iov, sfârşitul dat de Domnul a constat în faptul că Dumnezeu i-a dat îndoit pe cât a avut înainte (Iov 42:10-15).

Nerăbdarea în vremuri de încercare se manifestă şi prin faptul că oamenii se jură. Aici nu este vorba în principal de chestiunea înjurăturilor sau a blestemelor, nici aceea a prestării unui jurământ la tribunal. Mai degrabă, se interzice în acest verset folosirea necugetată a Numelui Domnului sau a altui nume pentru a confirma veridicitatea afirmaţiilor cuiva. Creştinul nu trebuie să jure nici pe o persoană, nici pe un lucru. Cei care îl cunosc trebuie să se poată bizui pe faptul că „da" al lui înseamnă „da" iar „nu" înseamnă „nu".

Acest pasaj s-ar putea aplica şi la interzicerea unor expresii de genul: „Pentru Dumnezeu" sau „pe cer" sau alte jurăminte „prescurtate" cum ar fi: „gee„ (care e o prescurtare de la Jesus), „gosh" şi „golly" care sunt forme argotice ale numelui lui Dumnezeu.

Ca să nu cădeţi sub judecată sau ipocrizie, în textul marginal al versiunii NKJV (textul majoritar conţine aici cea mai interesantă variantă. Varianta din KJV : „into judgment" - „în" cu ideea de pătrundere sau „sub judecată" este în greacă: hupo krisin. Dar majoritatea manuscriselor conţin varianta: eis - „în" cu sens de pătrundere hupokrisin - „ipocrizie". Dacă s-ar fi întâmplat ca mica prepoziţie „eis" să fie omisă din greşeală, la copierea textului, ar fi fost normal să se interpreteze prefixul de la hupokrisin ca pe o prepoziţie separată, ajungându-se la

varianta: „sub judecată". Deşi ambele variante corespund contextului imediat, întreaga epistolă a lui Iacov are ca mesaj central avertismentul împotriva ipocriziei religioase), spune Iacov, gândindu-se probabil la a treia poruncă: „Să nu iei în deşert numele Domnului Dumnezeului tău, căci Domnul nu va considera nevinovat pe cei ce îi ia numele în deşert" (Exod 20:7).

Tema din ultimele versete ale epistolei este rugăciunea. Cuvântul apare de şapte ori, fie ca substantiv, fie ca verb.

În toate împrejurările vieţii, trebuie să ne ducem la Domnul în rugăciune. Când suntem în necazuri, trebuie să ne apropiem de El cu rugăminţi fierbinţi. În vremuri de bucurie, să ne ridicăm inimile către El cu laudă. El doreşte să fie implicat de noi în toate fluctuaţiile emotive ale vieţii.

Noi trebuie să-L vedem pe Dumnezeu drept Cauza primară, majoră a tot ce intervine în viaţa noastră. Nu trebuie să privim deloc în ceea ce Rutherford a numit drept: „rotirea confuză a roţilor cauzelor secundare." Este un semn de înfrângere dacă ne permitem să devenim victimele împrejurărilor sau să aşteptăm ca acestea să se schimbe. Nu trebuie să vedem altă mână decât a Lui.

Este unul din cele mai disputate fragmente din întreaga epistolă şi, probabil, din întregul Nou Testament, căci ne pune faţă în faţă cu locul pe care îl ocupă vindecarea în viaţa credinciosului de azi.

Înainte de a face o analiză minuţioasă a versetelor în cauză, cred că ar fi bine să trecem în revistă tot ce ne învaţă Biblia despre boală şi vindecare.

1. Creştinii sunt de acord că toate bolile, în general, sunt rezultatul păcatului din lume. Dacă păcatul nu ar fi pătruns în lume, nu am avea nici o boală.

2. Uneori boala este un rezultat direct al păcatului din viaţa cuiva. La 1Corinteni 11:30, citim despre anumiţi corinteni care erau bolnavi pentru că participaseră la Cina Domnului fără să osândească păcatul din viaţa lor, adică fără să-l mărturisească şi să se lase de el.

3. Nu toate bolile sunt urmarea directă a păcatului din viaţa cuiva.

Iov a fost lovit de boală, în pofida faptului că a fost un om cât se poate de neprihănit (Iov 1:8).

Omul orb din naştere nu suferea pentru păcatele comise de el (Ioan 9:2, 3).

Epafrodit s-a îmbolnăvit din pricina neobositei sale activităţi în slujba Domnului (Filipeni 3:30).

Gaius era sănătos duhovniceşte, dar se pare că nu tot aşa pe plan fizic (3Ioan 2).

4. Uneori boala este urmarea activităţii satanice.

Satan a fost cel care a făcut ca trupul lui Iov să se umple de bube (Iov 2:7).

Satan a fost ce care a gârbovit-o pe femeia de la Luca 13:10-17: „Femeia aceasta... pe care Satan o ţinea legată" - gândiţi-vă numai! - „de optsprezece ani" (13:16).

Pavel avea o infirmitate cauzată de Satan, pe care o numea: „un ţepuş în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască" (2Corinteni 12:7).

5. Dumnezeu poate să vindece şi într-adevăr vindecă. Într-un sens foarte real, toate vindecările sunt divine. Unul din apelativele lui Dumnezeu în Vechiul Testament este Iehova-Rofeka - „Domnul care te vindecă" (Exod 15:26). Trebuie să-L recunoaştem pe Dumnezeu în toate cazurile de vindecare. Reiese limpede din Scriptură că Dumnezeu se foloseşte de diverse mijloace pentru vindecare.

Uneori El vindecă prin procese fizice naturale. El a imprimat în trupul uman extraordinare puteri de recuperare. Medicii ştiu că orice dureri acuzate seara sunt, de obicei, mult ameliorate până a doua zi dimineaţa.

Uneori El vindecă prin medicamente. Astfel, Pavel l-a sfătuit pe Timotei să ia puţin vin, din cauza stomacului său şi a deselor sale îmbolnăviri (1Timotei 5:23).

Uneori El vindecă prin „izbăvirea de temerile care stau la baza acestor boli, izbăvirea de preocuparea noastră cu noi înşine, de vinovăţiile şi de tot ce produce în noi boală."

Uneori El vindecă prin medici şi chirurgi. Isus ne-a învăţat fără echivoc că bolnavii au trebuinţă de medic (Matei 9:12). Pavel l-a descris pe Luca prin cuvintele: „preaiubitul medic" (Coloseni 4:14), ceea ce constituie o recunoaştere a nevoii de doctori între creştini. Dumnezeu Se foloseşte de doctori în slujba vindecării. După cum a spus Pare, renumitul, chirurg francez: „Chirurgul leagă rana, dar Dumnezeu este Cel care o vindecă."

Mărturisiţi-vă greşelile (în textul critic: „Prin urmare, mărturisiţi-vă păcatele") unii altora şi rugaţi-vă unii pentru alţii, ca să fiţi vindecaţi. Un cititor neavizat al acestor cuvinte ar putea deduce de aici că suntem îndemnaţi să le dezvăluim altora păcatele noastre ascunse. Dar în nici un caz nu despre asta este vorba aici! În primul rând, Iacov vrea să spună că atunci când păcătuim împotriva cuiva, trebuie să mărturisim fără întârziere păcatul respectiv faţă de persoana lezată.

De asemenea trebuie să ne rugăm unii pentru alţii. În loc să ţinem supărare pe ei şi să permitem să se adune în inima noastră resentimente, noi trebuie să ne menţinem într-o stare de părtăşie cu alţii, prin mărturisire şi rugăciune.

Vindecarea fizică este în directă legătură cu refacerea spirituală. Observaţi cum Iacov leagă mărturisirea de rugăciune şi vindecare. Este o dovadă concludentă a legăturii vitale dintre latura fizică şi cea spirituală. Omul este o fiinţă tripartită, fiind alcătuit din duh, suflet şi trup (1Tesaloniceni 5:23). Orice lucru care afectează una din componentele fiinţei noastre le va afecta şi pe celelalte două. În Vechiul Testament, preotul era şi medic, el fiind acela care punea diagnosticul pentru lepră şi tot el fiind acela care îl declara pe cineva curăţit de lepră, de pildă. Astfel, combinând funcţia de preot cu aceea de doctor într-o singură persoană, Domnul a lăsat să se înţeleagă puternica legătură dintre duhul şi trupul omului.

Domeniul medicinei psiho-somatice recunoaşte existenţa acestei conexiuni, drept care caută să descopere probleme de ordin personal, care ar putea provoca tulburările de ordin fizic. Dar medicina modernă nu posedă şi remediul pentru păcat. Izbăvirea de vinovăţie, întinare, de puterea şi de pedeapsa păcatului poate fi căpătată doar pe baza sângelui lui Cristos şi prin mărturisirea făcută faţă de Dumnezeu şi faţă de om. Nu ne place să recunoaştem dar de cele mai multe ori bolile sunt provocate de păcate cum ar fi lăcomia (îmbuibarea), îngrijorarea, mânia, spiritul neiertător, nestăpânirea, gelozia, egoismul şi mândria. Păcatul din viaţă aduce boală şi uneori moarte (1Corinteni 11:30). Noi trebuie să mărturisim şi să părăsim păcatul de îndată ce am devenit conştienţi că a pătruns în viaţa noastră. Toate păcatele trebuiesc mărturisite în faţa lui Dumnezeu. În plus, păcatele comise împotriva unor oameni trebuiesc mărturisite şi faţă de aceştia. Acest lucru este vital pentru sănătatea noastră spirituală şi pentru bunăstarea noastră fizică.

O extraordinară putere este pusă la dispoziţie prin rugăciunea fierbinte a unui om bun. Vă amintiţi de Ilie? El a fost om ca noi, dar s-a rugat fierbinte să nu plouă. Şi, în realitate, nici un strop de ploaie nu a căzut pe pământ timp de trei ani şi jumătate. Apoi s-a rugat din nou şi cerurile au eliberat ploaia iar pământul a dat vegetaţie, ca mai înainte. Incidentul este consemnat la 1Împăraţi 17:1-19:10. Pe vremea aceea, Ahab era rege în Israel. Prin soţia lui, Izabela, el a devenit închinător la Baal, conducând poporul la această ticăloasă formă de idolatrie. „Ahab a făcut mai multe rele decât toţi regii Israelului care fuseseră înaintea lui, ca să provoace la mânie pe Domnul Dumnezeul lui Israel" (16:33). Seceta s-a abătut peste Israel timp de trei ani şi jumătate, ca urmare directă a păcatului.

Apoi Ilie s-a angajat în acea faimoasă înfruntare cu preoţii lui Baal pe Muntele Carmel. Când focul de la Domnul s-a pogorât peste jertfa arderii de tot, mistuind-o pe aceasta, precum şi altarul şi apa, oamenii au fost convinşi, întorcându-se iarăşi la Domnul. Ilie s-a rugat din nou şi seceta a încetat. Pilda lui Ilie ni se dă ca încurajare să ne rugăm pentru cei ce au păcătuit şi s-au rătăcit de la părtăşia cu Dumnezeu.

Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit sau, cum a parafrazat cineva acest verset: „Rugăciunea unui om a cărui inimă este în ordine cu Dumnezeu face minuni." Ca nu cumva să credem că ar fi aparţinut unei categorii superioare a creaţiei, Iacov ne aminteşte că Ilie a fost om cu acelaşi trup supus slăbiciunilor. A fost un om supus aceloraşi slăbiciuni şi neputinţe ca alţi oameni.

În versetele precedente am văzut că presbiterii adunării participă la procesul refacerii unui sfânt care a păcătuit. Şi vom vedea că Ilie participă la refacerea (parţială şi temporară) a unei naţiuni ce alunecase de la credinţă. Acum suntem îndemnaţi să ne dedicăm acestei slujbe cu implicaţii profunde.

Versetul 19 îl descrie pe fratele creştin care s-a îndepărtat de la adevăr, fie în ce priveşte doctrina, fie practica. Un alt frate începe apoi să se roage fierbinte şi cu credinţă pentru acest om, întorcându-l astfel la părtăşia cu Dumnezeu şi cu fraţii şi surorile sale în Cristos. Ce uriaşe sunt implicaţiile acestei slujbe! Mai întâi, îl va fi salvat pe fratele său care a greşit de la o moarte prematură, intervenită în urma disciplinării pe care i-ar aplica-o mâna lui Dumnezeu. În al doilea rând, el va acoperi o sumedenie de păcate. Ele sunt iertate şi uitate de Dumnezeu. De asemenea sunt iertate şi uitate de fraţii săi de credinţă şi acoperite cu un văl de privirile lumii. Avem mare trebuinţă de o atare slujbă în vremea noastră. în râvna noastră de a-i evangheliza pe cei pierduţi, poate că nu acordăm suficientă atenţie acelor oiţe ale lui Cristos care s-au îndepărtat de turmă.

Încă o dată, Iacov ne-a îmboldit conştiinţa cu privire la diverse aspecte ale vieţii creştine. De pildă, el ne-a întrebat: îţi strângi tu cumva comori pe pământ? Sunt metodele folosite de tine în afaceri absolut cinstite? De pildă, declaraţia ta de impozit, este ea onestă? Trăieşti tu în lux, sau te jertfeşti pentru ca şi alţii să ajungă că-L cunoască pe Mântuitorul? Când păcătuieşti împotriva cuiva, eşti gata să te duci la el şi să-ţi ceri iertare? Când te îmbolnăveşti, cu cine iei mai întâi legătura? Cu medicul, sau cu Domnul? Când vezi că un frate a căzut în păcat, îl critici, sau încerci să-l ajuţi să revină la părtăşie?

Şi astfel am ajuns la sfârşitul acestei scurte, dar practice epistole, în care am văzut credinţa pusă la încercare. Am văzut credinţa supusă testelor prilejuite de problemele cu care ne întâlnim în viaţă, de ispitele nesfinte care ne atacă şi de ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu. Omul care spune că are credinţă a fost invitat, prin urmare, s-o exemplifice, evitând parţialitatea sau snobismul şi demonstrând credinţa sa printr-o viaţă plină de fapte bune. Realitatea credinţei reiese din vorbirea cuiva; credinciosul învaţă să-şi predea limba sa domniei lui Cristos. Adevărata credinţă este însoţită de adevărata înţelepciune; viaţa de invidie şi de lupte este preschimbată într-o viaţă de evlavie practică.

Credinţa evită vrajba, vendetele, luptele şi geloziile care izvorăsc din lăcomie şi din ambiţia lumească. Credinţa adevărată se fereşte de spiritul de asprime, de critică. Ea evită încrederea în forţele proprii, în cadrul căreia Dumnezeu este lăsat afară din planurile întocmite de acel om. Credinţa rezistă când e supusă la probă, prin modul în care câştigă şi cheltuieşte banii. În pofida asupririi, ea dă dovadă de fortitudine şi răbdare, având în vedere întoarcerea Domnului. Vorbirea ei este în mod uniform sinceră, nefiind nevoie să aducă în sprijinul ei jurăminte. Credinţa aleargă la Dumnezeu, în toate stările sufleteşti atât de schimbătoare prin care trecem în viaţa de acum. Când e lovită de boală, ea caută mai întâi să depisteze cauzele spirituale. Mărturisindu-l lui Dumnezeu şi celor faţă de care a greşit, ea îndepărtează aceste cauze posibile. În fine, credinţa se îndreaptă cu dragoste şi compasiune către cei care au alunecat de la credinţă.

Atât credinţa dvs., cât şi a mea sunt puse la încercare în fiecare zi. Care este verdictul pe care ni-l dă Judecătorul?

clickbible.org